

A black and white photograph of two hands clasped together, with a person's legs in the background.

AKORD ŽIVOTA

ANGEL DERRING

AKORD ŽIVOTA

Angel Derring

OČI KOUZELNÉ NOCI

Svět je tajuplné a úchvatné místo! Ještě včera jsem žil prostřoune, od centu k centu. Bral jsem, ale nedával. V životě každého srdce musí být chvíle, kdy musíte začít od znovu. Jsou dny, kdy spálíte mosty, kdy vše vzdáte. Necháte osud řídit vaše kroky. Zvolna se nechat obejmout. Jenže pak přijdou dny, kdy když se necháte vést, spadnete. Pardon, mé jméno je Angel. Angel Gorry. Jsem kytarista, byl jsem kytarista kapely Love is To Hard. Ono mít krásný dlouhý vlasy, černou barvou zbarvený a oči mořem splavený mě akorát dovedlo k samotě. Kráčel jsem cestou omylů a chyb. Lásky, ale i nevěř. Alkoholu, ale nikdy drog. Ten mi koneckonců pomáhá dodnes.

Doby se mění a spousta lidí spěje. Asi před měsícem jsem se jen tak toulal s whisky v ruce, měsíc svítil a já s jeho pomocí doklopýtal domů. Peněz moc, co spoutává svět a toho data i můj osud, udeřila. Následujícího rána pan Gosler zabušil na dveře. Ono ne nadarmo se říká, malý a protivný.

„Hej, Gorry, dlužíš mi druhý nájem. Víím že jsi doma, v noci jsem tě slyšel.“

Co zmohu, má klíče a opravdu nechci o nic přijít. Dveře jsem otevřel, stál jsem před ním a na sobě jsem měl akorát trenky.

„Proboha, Gorry, obleč se a pak mi zaplať!“

Nedal se ani pozdravit a v ústech se slova ztrácela.

„No Gorry, budeme tu stát?“

„Víte, pane Goslere, mám tu jen padesát dolarů.“

Rozhlédl se po bytě. „Tak prodej kytaru! Víš, chlapče, jestli peníze do týdne neseženeš, tak tě vystěhuju. A to ani jeden nechceme. Že?“

Byla znát jistota a v hlase odvaha, na to, že byl asi metr a pár drobných vysoký a o rozsahu radši pomlčím.

Práce se shání velmi těžce. Je vám dvacet tři, bez vzdělání a hlavně v Yornu. Sedl jsem si, noviny jsem zkoumal den co den a peníze docházely. Tělo chtělo hrát a já věděl, že bych opět vkročil do slepé uličky.

Byl jsem o čtyři roky mladší, když jsem nevydal před publikem ani hlásku. Tréma je zručnost! Větší zrůdy však byli spoluhráči! Letěl jsem rychleji než letadlo směrem do Paříže. Arogance, která se tehda nesla, nešla vydržet. Ten, kdo nic neříkal, byl největším hlupákem, ale to byl příběh jedné garážové kapely. Když jsem se rozehrál, pocítil jsem první lásku a pád. V lásce jsem štěstí neměl. Bral jsem i vracel, ale to nestačilo, ne mně. S kapelou jsme cestovali po světě. Nechali se hýčkat, ale i ze sebe dělat voly. Akordy, ale hlavně texty jsem nejednu dívku pobláznil. Srdce jí následně rozerval. A pak přišlo září, když mi bylo jednadvacet. Pocítil jsem chuť ženy naposled. Vyspal jsem se s Kate O'Reilly, menší, krátce střiženou blondýnkou. Byla to přítelkyně zpěváka a já po ranách pěstí a výčitkách druhých, které se táhly delší dobu, jsem začal chápat všechny hřebíky. Má krása a kytara, to je můj hrob, má rakev. Sebral jsem se a té noci jsem spálil všechny

mosty. Psal se rok devadesát. Netušíc, kam se hudba posune. Kde upadne její krása a zrodí se muka v podobě hip hopu a diskoték.

Zde v Yornu jsem dělal poslíčka, než firma zkrachovala po pádu akcií. Druhý měsíc jsem bez práce. Peníze z hraní jsem dával za bydlení. Kompletně jsem se uzavřel. Balzamován whisky a táhnut nocí s těma nejkouzelnějšíma očima! Jenže přišly dny, kdy poslední cent skončí na dně láhve. Člověk si říká, že už nemusí do konce života pracovat. Jedné noci, krátce po příchodu do Yornu a lihové náladě, jich však spousta zmizla v nedalekém dětském domově. Bylo by nemístné je chtít zpět. Nejspíše to byl trest.

Po týdnů jsem neměl na výběr. Má milovaná Gibsonka musí z domu, byla to má první. Ten den jsem ji u místního neznalého zastavárníka prodal. Stačilo to na obě splátky nájmu a o den později jsem prodal i další. Byla to poslední část nespáleného mostu. Byly to talismany smůly!

Měsíc utekl a předevčírem jsem zaplatil další nájem. Opětovně jsem hledal práci. Byla to asi rána zezdola, bar Ten Stars hledá číšníka. Sebral jsem se a toho večera jsem měl místo, s nástupem okamžitým. Bylo to štěstí? Nebo možná náhodou. Každopádně jsem měl opět na zaplacení nájmu. Pracovní doba nebyla nikterak dobrá, ale jakožto člověk, co noci probděl, jsem byl spokojený.

První dny mě okolí pozorovalo. Jenže nebylo samo. Asi po týdnů už měl osud karty zamíchané a mě přistihl nepřipraveného. Při vystoupení Cold Blood jsem nestíhal obsluhovat hosty, kterých tu noc přibývalo. Bar praskal ve švech. Rozhlížím se. Snaže se držet krok

v noci, kterou ovládá chaos. Pak jsem ji uviděl. Nevěřil jsem svým očím, byla na ní rýha, která mi připomíná jistotu. To byla máma, kdo ji tam udělala. Tehdy mi řekla „tréma neexistuje, když minimálně jeden je s tebou“... a fungovalo to.

Má milovaná Gibsonka stála u podia, vzal jsem si ji do ruky, byla i tak těžká, byla to ona! V zaražení jsem ale uslyšel dívčí hlas.

„Krásná, že?“

Ano, byl to dívčí hlas, ale má nově nabytá vlastnost útěku velí. Ohlédl jsem se a uviděl havraní dlouhý černý vlas, úsměv anděla. Postavu antických bohů. Slova však vypadla obranná.

„Jen jsem chtěl vědět, jaký je pocit držet celou výplatu v ruce. A ten je? Nic moc.“

Zarazil jsem ji. A stejně tak jsem odešel. Před chvílí dokonzertovali. Hrála jako d'ábel, ale stejně by se dala doučit. Ale to bych se vracel ke svému starému já. Tak zněl hlas uvnitř duše ztracené.

Prostor na hraní tu byl ideální. Prostorné, akusticky skvělé místo. Chceš sedět, tak u baru jsou stoly. Chceš hrozit, pod podiem máš možnost. A o plnost baru není nouze. Lidi stále táhne hudba života. Zde vystupují pouze rockové či metalové kapely a je to i znát. Nikde nenajdete tolik sympatií. Lidí ochotných obrovských gest.

V tu chvíli jsem se zamyslel. Život se mi snaží něco říct? Snaží se mě trestat? Jsem si jist! Život mi dává jasný vzkaz, určitě mě chce stít! První trest již proběhl. Jsem repetent, vím, že mě čeká poprava. Vzdání života umělce, to byl druhý hřích, a následně nástrojů. Třetí mi tribunál dává před zrak, před sluch. Kde máš špalek? Kde mě udeříš

příště? To vše se mi honilo té noci hlavou. Se stejnými myšlenkami jsem té noci i ulehl. Nevěda, co se v budoucnu stane. Byl jsem jako slepec, ale přesně jsem věděl, kam jsem vkročil. Byl jsem jako hluchoněmý, ale přesně jsem znal slova, co padla. Znal jsem barvu očí té nejkouzelnější noci. I té jsem však uhýbal.

NÁDECH

Až překvapivě rychle utekl první měsíc, byl podzim. Podzim v teplém pásu s průměrnými teplotami. Večer jsem sklízel stoly. Celkově na dnešní den bylo dosti práce. Osud, hra života, měl té noci jiné plány než whisky. Nebylo jím ani toulání v ulicích. Osud té noci hrál akord sblížení. Po chvilce zaznělo mé jméno a osud konal.

„Gorry, hej Gorry, pojď si dát panáka. Jsi tu měsíc a my neznáme ani tvé jméno. Táhle Frenk si dokonce vsadil, že jsi uprchlej vrah.“

„...a co když je!“

„Tak přistup, chlapče, vůbec tě neznáme. Rádi bychom znali alespoň tvé jméno.“

Pan Adler, starší pán, vždy s úsměvem na rtech stojící za barem. Frenk je údajně válečný hrdina. Nejspíš mu je okolo šedesáti a skončil zde u koštěte. Pak je tu Mia, pěkná brunetka, asi o pár let starší. Také číšnice s velmi kladným vztahem k lahvi. Šéfa nám dělá pan Tom Hall. V hudbě to musí být velký zvíře, jméno mi je povědomé. Spousta kapel, co se tu točí a vracej, díky jeho vlivu vylítla výš.

Začal jsem váhat. Mám začít žít, či stát s lahví sám? Měl jsem jasno asi po půl minutě. Přistoupil jsem blíže se slovy „jmenuji se Angel“. Po chvíli jsme si potykali. Když začal pan Adler rozlívát, potichu jsem se však vytratil. Přeci jen jsem jim nechtěl zkazit zábavu, život.

Lidi jsem začal odrazovat čím dál více. Jakožto poslíček jsem byl v neustálém pohybu a potřeba osob u mě klesla. Zde se však tvořila rodina, která mě chtěla jakožto člena. Nebo mě alespoň trochu poznat. Musel jsem vypadnout. Jít kamkoli, jen tu nebýt.

Procházel jsem se nocí a nakonec jsem zavítal domů. Chtěl jsem sáhnout po flašce, ale zarazil jsem se. Váhal jsem, potřebuji to? Ne, neváhal jsem, bylo to silnější. Byl to vnitřní hlas, co mi říkal, že nejsem troska. Zapnul jsem věž a vložil disk a jen jsem poslouchal. Ta noc byla jiná. Zvuky okolí zněly jinak. Ulehl jsem a bez námahy usnul.

Odpoledne při vstupu do baru stáli všichni včetně šéfa se sklenkou v ruce. Chyběl jen Frenk. Připíjeli si a Mia ronila slzy.

„Hej, Gorry, přístup, dnes je ta sklenička povinná.“

Následně jsem se dozvěděl, že Frenk dostal infarkt, kterému podlehl. Bylo mi blbě stát tam a ještě blbější pít. Hlavně po včerejším odchodu.

„Víš, Angele, Frenk byl skvělej chlap, trošku poznamenaněj, ale i přesto měl zlatý srdce a včera chtěl získat nového přítele. Vím jak se asi cítíš. Držíš skleničku a posloucháš o chlápku, kterého ani neznáš.“

mlčel jsem a v rohu jsem uviděl španělku. Nutkání bylo silné, a tak jsem ji uchopil. Položil jsem netknutou sklenku se slovy: „Na Frenka!“ Mé prsty pocítily zapomenutý cit. Mia přestala ronit slzy a zpozorněla. Pan Hall byl v údivu. Překvapil jsem je. Když jsem dohrál, vzduchem plála otázka, co jsem to hrál. Jen pan Hall poznal Nádech

od skupiny Love Is to Hard. Myslel jsem si to už jen z výrazu, který měl ve tváři.

„Jsi dobrý hráč, tak to ti pude i s koštětem. Nádech?“

K tomu po chvíli dodal, že nemám čekat zvýšení platu. Ušklíbnul jsem se a slovy jsem mu to potvrdil. Pan Adler s Miou pili dál, dostali jsme den volna a já se začal měnit v terč otázek.

„Takže nádech, brnkálisto. Hraješ pěkně, kdo tě to naučil?“

Byl jsem tajemný a jediné, co ze mě vypadlo, bylo že jsem talent.

„Chlapče, talent je v mém věku ráno vstát z postele, ty jsi třída! Měl bys hrát.“

Kopl jsem do sebe panáka a odvětil slovy padlého muže: „Hrát by měli lidi s talentem, já jsem jen číšník, číšník a uklízeč.“

Mia mě objala se slovy „pěkná uklízečka“. Měla v sobě už sedmou sklenku. Seděli jsme, mluvili a pili, jen pan Hall odešel. Spíše se vytratil, stejně jako já předešlého večera. Nechal jsem je mluvit, když se ptali, uhýbal jsem nebo jsem zaonačoval. Panu Adlerovi se to zjevně nelíbilo, ale povaha mu velela neptat se. Osobně jsem ani nepil. Jen jsem seděl a naslouchal. Duše i srdce zažily očistu, kterou už dlouho potřebovaly. Zatoužil jsem zase psát a hrát. Po delší odmlce jsem seděl a jen přijímal okolí. Mysl byla volná, ale i ztrápená. Spát jsme šli docela pozdě. Bylo okolo jedné a venku byl cítit chlad.

Druhého dne jsem do baru vyrazil o hodinu dříve. Pan Adler tu již byl.

„Brzké paprsky více stihnou, že, Angele?“

Nebylo co popřít. Než jsem stačil cokoli říct, ukázal mi kumbál.

Bar, na to jak se zdál prostorný, byl uklizen vcelku rychle. Do nástupu mi zbývalo ještě deset minut. Pan Adler na mě mávnutím upozornil pana Halla.

„Výborně, Angele, už jsi se zaběhl a můj přítel by potřeboval pomoc. Máš čas?“

Odporovat bylo nemístné, a tak jsem souhlasil. Krátce nato jsem jej poznal. Podali jsme si ruce a sdělili jména. Říká si Reggi, je to skrček, kterému už od pohledu mnoho prochází. Je vcelku nesympatický.

„Takže Reggi, kudy?“

Se začínajícími otázkami jsme vyšli zadním vchodem k dodáv-ce.

„Máte tu plno?“

„Za ten měsíc co tu jsem, je slovo plno ideální.“

„A co holky? Už jsem si dlouho s žádnou nezačal. Byli jsme zavření ve studiu a nezbýval čas.“

Neměl jsem chuť bavit se o děvčatech, a tak jsem sebral kytaru s kufříkem a odešel jsem. K mé smůle jsem se však musel vrátit. Pusu nezavřel, a tak nastal vyhýbavým odpovědím opět čas.

Mia přišla o hodinu později s pořádnou bolestí hlavy. Namířila si to ke mně s prosbou. Potřebovala si vzít volno a můj souhlas byl poslední překážkou. Dnešní den mi toho nakládal mnoho, neváhal jsem však. Souhlasil jsem. Štěstí mě zasáhlo asi po hodině. Bar byl poloprázdný, a to byl čtvrtek. Noc začala žít a lidé se do jednoho vytratili.

Z kraje rána mě probudil pošťák. V ruce měl dopis určen do vlastních rukou. Nic jsem však nečekal. Nejspíš se mě snažil doběhnout starý život, a tak dopis skončil v zásuvce šuplíku. Vrátil jsem se do postele, spánek byl vítán více.

PÁR KROKŮ

Dny se začaly opět stávat stereotypní. Začal jsem si více okolí pouštět k tělu, ale co bylo ve mně zakotveno, nevyplulo. Přestal jsem pít a více jsem pozoroval. Nasával jsem atmosféru. Začali se hromadit zprávy o prvním sněhu. My jsme tu však měli krásných dvacet stupňů. Mia mě upozornila na osmnáctý listopad. Panu Adlerovi bude šestapadesát. Slova vedla k Bell Kers, místní cu-kráče.

„Když si u ní necháš udělat dort, bude rád. Máš prostor se ukázat, nezkaz si to!“

Čas od času se mnou jistou formou koketovala. Neopětoval jsem jí to. Oběma to tak vyhovovalo.

„A prosím, pomlč o všem, nejraději by se vytratil.“

S úsměvem a koncem slov odešla k dalšímu stolu.

Při odchodu z práce mě zarazil plakát na vstupních dveřích. Coldblood, kapela, která vlastní moji kytaru. Lépe řečeno, kapela děvčete s andělským úsměvem bude vystupovat opět zde. Okem výše jsem zjistil, že se datum shoduje s datem oslavy. Člověk by váhal. Mé staré já by šlo. Ztuhl jsem. Ozval se pocit pro mě pohřbený. Nevím jak dlouho jsem stál na místě. Vyvedla mě až Mia bouchnutím dveřmi.

„Angele, já myslela, že už jsi odešel.“

Zády jsem zakryl plakát a odvětil slovy uhýbavými.

„Měl jsem dojem, že jsem zapomněl peněženku.“

V tu chvíli vyšel i pan Adler. S podivem se rozhlídl a mlčky odešel.

„Dojem byl správný?“

„Ne, nebyl, měl jsem ji v náprsní kapse.“

„A našel by se čas?“

„Chtěla bys doprovodit?“

Se slovy „ráda“ jsme vyšli. Hlavou se mi motala myšlenka, zdali koketování nemá hlubší význam.

„Krásná noc, že ano?“

Odpovědi jsem volil strohé a otázek pomálu.

„Ano, dnes je velmi podařená.“

„Kdybych byla vlezlá a chtěla bych vědět, zda někoho máš. Odvětil bys?“

Začalo to, čeho jsem se obával. Odpověděl jsem slovy písně.

„V touze po poznání už neplavu.“

„Takže doma s tebou komunikují rybičky?“

„Jen pár kyttek se mnou trpí. A s tebou?“

„Pár sklenic vína a občas kočka.“

Člověk, který se uzavře, rychle vyčichne, Mia mi začala připadat dosti podobná. Něco jí sedělo na srdci a mně připadalo nemístné se ptát. Byla otevřená, toužila po lidech, ale zároveň si kryla záda. Kdyby jí jazyk nepletly lahve, člověk by to nepoznal. Ovšem byly tu i jiné náznaky. Samota, izolace, ale i její horlivost po komunikaci. K jejímu bytu jsme došli asi po pěti minutách. Byl čtyři bloky vzdálen od mého bytu.

„Dáš si se mnou sklenku nebo květiny potřebují uložit?“

Objal jsem ji a vydal jsem se svou cestou. Ani jeden z nás už nic nedodal. Dveře cvakly a hlava se neotočila. Ulice by se jistě rozsvítila, nebýt lamp.

Druhého dne jsme kolem sebe jen proploovali. Pan Adler začal cítit napětí. Při odchodu domů mě požádal o pomoc. Byla to jen zástěrka. Vyčkal odchodu Mii a začal tasit slova, skoro jako by byl její otec. Tuto stránku měl hluboko skrytou. Byl by schopen projít zdí.

„Angele, Mia je dost silná a soběstačná žena! Život se ti změní v peklo, jestli jí ublížíš. Chudinka si toho vytrpěla více než je zdrávo. Drž se od ní dál!“

Stál jsem a jen poslouchal. O Mie jsem moc nevěděl a v tu chvíli mě to začalo sžírat. V podstatě jsem neznal nikoho z nich. Frenk zemřel a Tom byl pro mě jen pojmem.

Při cestě domů mě hryzaly otázky. Co se jí přihodilo. Co by se změnilo, kdybych s ní zašel na sklenku? Možná by se noc oddala vášni. A co ráno? Nemohl jsem znova konat stejné chyby. A rozhodně ne v práci. Peněz moc nebylo a to samé platilo o práci.

Jak týden utekl, otázky ve mně zakořenily, ale nepátral jsem. Ve dvě hodiny jsem vyzvedával dort, ale přítomností jsem si nebyl jist. Mia s panem Hallem měla vše domluvené, v sobotu bude zavřeno. Den se přehoupl a čas se naplnil. Měl jsem již dort. Zvolil jsem cestu oslavy. Na vystoupení jsem pozapomněl. Sešlo se nás pět. Bar nebyl nikterak vyzdoben. Byl ve svých denních barvách. Spíše než oslavě se to podobalo přátelskému posezení.

Dle pana Adlera by se daly řídit hodinky. Bylo přesně půl páté a my ho zpěvem vítali. Pan Hall mi vrazil do ruky kytaru a já dodal pár akordů. Z očí mu ukápla slza. Dle výrazu by nejraději utekl... děkoval. Začal přípitek. Chopil se ho Arnie Darste. Byl to jeho přítel, a to bylo vlastně jediné, co jsem o obou věděl. Vedle něj stál ještě Kevin Marx. Následně hovořila Mia a poté pan Hall. Došla řada i na mě a já jsem jen smolil pár vět. Věty, které ho zaskočily. Podal mi ruku a dodal: „Chlapče, říkej mi Josef.“ Přidal se i pan Hall: „Jsem Tom a ty už bys mohl přestat s těma pánama. Už jednou jsme si přeci potykali.“ V ten okamžik mi přistála jeho ruka na mém rameni. Sesbíral jsem sklenky a odnesl je na bar. Josef, jak měl ve zvyku, rozlívál.

Pohlédl jsem kolem sebe. Musím pryč, to jsem věděl jistě. Dnes to není o oslavě, ale o dalším začlenění do rodiny. Tvoří si zde něco, do čeho nepatřím. Skleničky, které jsem sklídl, jsem položil a vykradl jsem se k východu. Procházel jsem se, nevědomky kam. Vzduch mi čistil hlavu. Měl jsem své oblíbené místo u majáku. Seděl jsem, dokud mi měsíc nesedl na rameno. Prostě jsem jen seděl a vnímal krajinu. Její klid. S prvním nočním vánkem jsem se vydal zpět domů. V hloubi jsem nechtěl, aby si pro mě došli. Srdce si to však nepřipustilo. Sklopil jsem hlavu a kráčel. Zarazilo mě až mé jméno.

„Angele, pardon, ty jsi Angel, že?“

Stála přede mnou antická bohyně s mým jménem na jazyku. Já jen přihlížel proudu dění.

„Jmenuji se Sarah, před pár měsíci tě zaujala má kytara. Právě jsme dohráli, jdeš pozdě.“

Došel jsem k baru, kde hráli Cold Blood. Jejímú úsměvu se nedalo říct nic jiného, než že mě to mrzí.

Opět se usmála a řekla: „Ale jestli mi dáš adresu, tak ti pošlu datum dalšího vystoupení.“

„Díky, to by bylo skvělý.“

V kapse měla diář, pero si zapůjčila.

„Smím prosit?“

S úsměvem mi jej podala.

Přijde mi nezávazné pozvání. Párkrát se neukážu a ji to omrzí posílat. Možná že čekala i pozvání. Smála se a já tyto pohledy znal. Vrátil jsem jí diář. V očích jí plála náklonnost, já však šel dál. Opět jsem ji zarazil. Zpovzdáli jsem ji viděl se vracet. Začalo pršet a já přidal do kroku. Kapky se snášely jako výmluva, která se zítra stane omluvou.

Došel jsem domů. Po pár minutách mě však ke dveřím doprovodil buchot. Sarah stála ve dveřích.

„Alespoň adresa mi neuhýbá.“

Stáli jsme na proti sobě. Koukali si do očí.

„Smím vstoupit?“

Objala mě. Došli jsme k posteli a noc vzplanula vášní. Tělo ucítilo dlouho zapomenuté chutě. Duši zaplnila naděje. V ten okamžik odešel rozum a přišel chtíč. Spontánnost, kterou s sebou přivedla, byla vítězem.

AKORD SMĚRU

Stereotyp opravdu patří k životu. Procházky parkem ruku v ruce. Usínání druhému v náručích a druhý den práce. Té noci mě z té oslavy táhla pryč jistá niť. Niť zvaná osud. Omluva té noci byla nevolnost. Byla to cesta nejmenšího odporu. Přeci jen slova tvoří věty a věty směr. Stejný směr, který mi té noci přivedl před dveře Sarah. Člověk může skrýt tvář v davu, ale neschová se. Muže hrát role, být uzavřený, ale láska bere vše. Té noci jsem odešel, abych zůstal sám, ale osud už hrál jinou hru. Život moc dobře ví, jak se hraje akord směru. Spontánní rozhodnutí té noci bylo sólo z not. Jako videoklip z MTV s happyendem. Padli jsme si do noty, ačkoli jsem měl stále své tajemství v nitru srdce nedostupné. Láska ale i přes vše věděla, kam má té noci zajít. Beru to jako nový začátek. Začátek, kterého se nevzdám. Lepší než se s láskou setkávat ve snu, je ji mít na blízku. Se Sarah si časově velmi dobře rozumíme. Zatímco ohromuje sál, já po něm uklízím a končíme pozdě v noci. Volného času máme pomálu a proto jsme si o to blíže.

Toho dne jsem sklízel stůl a na mém pravém rameni přistála Tomova ruka.

„Mohl bys na slovíčko?“

„Jistě, je vše v pořádku?“

„Samozřejmě. Víš, všimnul jsem si té černovlásky z Cold Blood, co tě doprovází. Ji zase doprovází početní fanoušci a ty jsi právě můj oblíbený zaměstnanec. Víš, hodilo by se nám vystoupení ve prospěch klubu. Myslíš že by byl problém to zařídit?“

Zaskočil mě a směr opět působil.

„Uvidím, co zmůžu, Tome.“

„Díky, Angele, budu si to pamatovat.“

Sešel jsem dolů a opět jsem uslyšel své jméno. Nebo spíše „podcenil jsem tě, chlapče“. Josef byl dnešní noci v lihové náladě, což u něj nebylo zvykem.

„Něco skrýváš, ale Mie bys neublížil. Měl bys vědět, jen mezi námi, že přišla o holčičku. Byly jí tři, přítel se na ně vykašlal a ona pracovala do morku kosti. Té noci chuva potřebovala skončit dřív, a tak byla sama. Mia se utrhla po hodině, ale bylo pozdě. Slova by ses tenkrát nedočkal. To až čas a alkohol ji obrnil. Alkohol ji drží nad rovinou rozumu.“

V té chvíli jsem si vše spojil. Nekoketovala, jen chtěla vrbu, přítele na pár slov či sklenek. Nechápal jsem proč změnil názor a už vůbec proč se rozpovídal. Možná to bylo těma promile, možná něčím, co mi unikalo.

Toho dne jsem skončil dříve, a tak jsem se vydal k mé druhé půlce. Hrála v Lost Dirt. Dorazil jsem akorát k poslední písni. Úsměv, úsměvem byl pozdraven. Vyžádali jsme si přídavek. Hráli ploužák a já se neudržel. Vlezl jsem na podium a strhl Sarah k tanci. Andy Lee, druhý kytarista, se jen ušklíbl. Působil neutrálně a možná trochu

záviděl. Jen bubeník Carl Dante byl dost namíchnut. Vybrala si mě, a to nemohl překousnout. Každou chvíli jsem čekal dotek pěsti s mou čelistí, on se však držel. Když jsem nabídl pomoc, on jen vrhl nenávistný pohled. Andy pro změnu nakládal co měl. Potom tu byl Ricky Ford, zpěvák. S ním si člověk do noty padl, i kdyby nechtěl. Dokud jsem ho nepoznal, nevěřil jsem, že existují abstinenti. Byla to pohádka pro děti, ale on ji žil. Nakonec tu ještě byl basák Jenny Brayn.

Bylo asi za deset jedenáct a my se vydali parkem domů. Šli jsme k Sarah, bydlela blíže. Hlavou mi létala myšlenka, jak jen Sarah požádat o vystoupení. Po chvílce bylo znát, že mi cosi leží na srdci. Připadalo mi to jako zneužití. Mluvila, byla zvyklá na mých pár vět, ale zato gest. Chopila mě za ruku, políbila a řekla: „Jsem tu, Angele, mluv. Oči mluví samy za sebe. A ani pod měsíčním svitem neschováš tu otázku! Otázku, co srdce lomí.“

Tento akt a slova, jež vyřkla, mě dovedla ke slovům prosby. Beze slov nelze kráčet vpřed, a tak jsem mluvil.

„Odmítni mě nebo rovnou mě přeruš, ale potřeboval bych vystoupení v našem baru. Celé v náš prospěch.“

Spadlo to ze mě jako listy z větvě. S úsměvem mě opět políbila.

„I tak málo je pro tebe jako prosba o vraždu. Zítra s kluky promluví.“

Celý tento vztah jsem opravdu bral poprvé vážně. Cítil jsem něco, co jsem nikdy s jinou necítil. Kámen, jenž mě zavalil, byl zcela pryč. Už jsem jen čekal příchod soudce, jenž zavelí katovi. Sekera je dosti ostrá, může tít. Vzduchem však panoval klid a ten také musí zůstat.

Potřeboval jsem to. Celý život, co jsem hodil za sebe, se každou chvíli mohl vrátit. A to by byl konec. Určitě by nestála o děvkaře. O alkoholika.

Té noci nádherně svítily hvězdy. Jinde by se snášely vločky, ale zde byl lad. Chvíli jsme poseděli v parku a následně jsme se uchýlili domů. Druhý den přišla Sarah k Tomovi do kanceláře. V ruce měla smlouvu. Následně si mě Tom zavolał k sobě. Beze slov jsem vešel, netuše co Sarah domluvila.

„Déle jsme přemýšleli o domovském klubu, Tome.“

Zarazila nás oba.

„Ten Stars se jím ode dneška stává. Veškerý výdělek je váš s tím, že minimálně čtyřikrát měsíčně vystoupíme.“

Tom byl zaskočen. Nevěděl, co říct... děkoval.

„Počkej, Tome. Kdybych chtěla Angela u sebe, tak je mi k dispozici. Dáš mu něco jako dovolenou. Po prvním vystoupení je na týden můj.“

Bez váhání souhlasil, byla to jistá forma díku.

Člověk se může uzavřít, ale po příchodu jediné osoby je opět ve středu dění. Měl jsem chuť utéct, ale láska k Sarah mě držela pevněji než kotva loď. S objetím jsem jí děkoval. Tom rozlil whisky a přituknutím bylo smluveno. Velmi rychle se zpráva rozléla po baru a následně po městě. Bar se opět plnil, stejně jako když jsem nastoupil. Tom najal uklízeče a občasnou výpomoc. Ten se nám představil jako Jerry Cliff. Vysoký, štíhlý čtyřicátník. Strašně ukecanej člověk, co velmi rychle zapadl. Na Josefovi byla znát radost a Mie to bylo dosti

volné. Nezáleží jí, jak dlouho se zdrží. Jen je dosti ráda mezi lidmi. A pokud s ní bude držet krok, odvede ji to od chmur.

Nadešel den třetího koncertu a bar praskal opět ve švech. Tržby stoupaly. Ten den jsem nevěděl, kam dřív skočit. Jakožto kroky dojdou cíli, tak i den skončil.

Se Sarah jsme se uchýlili ke mně. Poprosila mě o nůžtičky a já ji nasměroval ke skříni u vchodových dveří. S nimi vytáhla i zapomenutý dopis.

„Nezaplatil jsi alimenty?“

S jejím vtípem na rtech jsem hlavou přikývl, jakožto souhlas k rozbalení. Po otevření zamířila pro sklenky, nalila whisky. Nechápal jsem její pohled, ale mohl psát děj.

„Angele, tvůj otec. Je mi to líto, ale zemřel.“

Následně mě objala. Čekala emoci, ale já jsem jen pokrčil rameny. Noc končila ve slovech rodinných.

STOPY

Tváře, stopy a kontury. Mění tvar, čas a vzhled. Můžou být stejné nebo shodné. Pokaždé se však najdou ty, jež v hlavě uvíznou. Jsou to lásky, přátelé a rodina. Působí vždy silně a zůstávají navždy. Sarah mi vkročila do života rychlostí proudu. Se stejnou rychlostí mě opustil i otec. Měl rakovinu jater, uhnanou alkoholem. Vztah s ním byl groteskní, nebyl to zlej člověk. Pod vlivem baval celou hospodu a v životě by nikdy na nikoho nevztáhnul dlaň. Naše rozhovory vždy však končily velmi rychle. Nebýt mamky, asi bych se o jeho stavu nic nedozvěděl. Sarah čekala na slova představení, mě však domů nic netáhlo. Báł jsem se vrátit. Mosty vzal žár a představa minulosti naháněla strach. Nebo to měl být další krok našeho vztahu? Sarah je neobyčejně všímavá žena a velmi rychle vyčetla nejistotu. Mlčela a o to více mě objala, nic netušíc. Ta myšlenka mi celé noci nedala spát. Spal jsem asi dvě hodiny. Bylo šest ráno a já po probdělé noci jsem byl rozhodnut. Pohřeb již nestihnu, ale rozloučení je vítáno vždy. Stejně vítaná je i snídaneč do postele, která provoněla byt.

„Úsměv a slova, která mi říkáš, jsou ta nejhřejivější na světě. Jsi skvělý chlap Angele, miluji tě!“

S úsměvem jsem se zeptal, jestli bude takto milovat i mé rodné město. S úsměvem vyšla slova „ne tak, jako tebe“.

Měli jsme týden pro sebe. Po pár měsících měl nadejít klidný spánek a uvolnění proudilo tělem. Moc jsem toho nebalil, hodlal jsem se zdržet tři dny. Chybí jen krok a mosty jsou opět zpět, ale ne zacelené. Opět přišel pocit nejistoty. Vždy je více cest a mně chybí málo, abych přišel i o ty nově stavěné. Z těchto myšlenek mě vyvedla až Sarah. Klíče udeřily do zámku a vešla dovnitř. Byla to slabá chvilka nejistoty. Chvilka, kdy jsem byl bez ní, a to šla jen pro kávu do stánku přes ulici. A to vše je láska, miluji ji a nechci o ni přijít. Nejistota okupuje srdce, nezáleží jí na věku, ale na vztahu dvou srdcí. Je vždy po boku lásky, touhy a hlavně nedůvěry. Přijde v momentě, kdy pevně stojíte v realitě a nikam jinam nechcete jít. Život opravdu začne až s láskou, bez Sarah jsem tomu nevěřil. Byla to pouhá idea myslitelů. Já jen tvořil hudbu pro masy. Pojmy, s kterými se idealizovali a idealizují.

Toho dne jsme hodně mluvili, jedním telefonem jsme ráno zařídili volno a druhým si Sarah vypůjčila auto od Andiho. Jeho slovy řečeno „ve městě jako je Yorn auto stejně jen stojí“. A nejiné to bude i v Diveru. Diver, mé rodiště. Místo mých prvních lásek, omylů, ale i rodiny. Rozlohou podobné město jako Yorn. Je vzdáleno zhruba dvě a půl hodiny. To je čas, kdy bude prosakovat zvědavost. Sarah bude určitě chtít poznat přátele, lidi, kteří mě jakoby vychovali. Za dobu co se známe mi až dnes došlo, že o rodině a životě toho druhého víme pomálu. Plně ji chápu, zvědavost to není, ale další posun vztahu. A to už jen díky tomu to kvůli ní podstoupím. Otázka však zní, co

město řekne beze slov mých o mně. Co zůstane skryto a co je pro duši jejím bodem vrcholu?

Do večera jsme probrali hodně, trochu jsem slova obalil. Neříkal jsem celou pravdu a už vůbec jsem nemluvil o kapele. Dozvěděl jsem se však nové věci i o Sarah. O její lásce k malování. Chtěla být sochařkou, ale nešikovnost v rukou ji zavedla ke kytarě. Ironie osudu nebo cesta k nám?

Vstali jsme asi po desáté. Oběma nám byla postel blízka i bez sexu. A navíc cestovat po ránu je pro turisty, co zbožňují dopravní špičky. My jsme vyjeli po dvanácté. Slunce nám svítilo na kapotu a dálnice se ztrácela v prachu.

„Co tě vlastně přivedlo do Yornu?“

Přišla otázka, která mě zarazila. Četla mi v očích nejistotu, odpověď přišla po minutě.

„Nejspíše ty!“

„Vtipálku. Proč jsi skončil zde a ne třeba v Redenc?“

„Popravdě ani nevím, chtěl jsem vypadnout z města, co mě vychovalo. Chtěl jsem nový začátek, a Yorn byla zastávka. Zůstal jsem zde a díky tomu jsem potkal tebe. Takže jsi to byla ty! Už tenkrát jsem tě znal a pozoroval.“

„Naparuješ se! Ale líbí se mi to! Když tak přemýšlím, tak bych asi měla nahlásit policajtům, že ty oplzlé dopisy byly od mé budoucí lásky. A ta práce, co si s tím dali ... no, budeš muset minimálně jít na nucené práce, ale neboj. Pak se ti večer odměním.“

Notovali jsme si skvěle!

„A co ty? Žila jsi celý život v Yornu?“

„Ne, narodila jsem se kousek od severní části ve vesničce Empar, ale po snu asi v deseti jsem utekla do Yornu. V něm mi do něj vkročil anděl s tvýma očima a pověděl ‚musíš počkat do dvaadvaceti‘.“

Položila ruku na mou a opět se úsměv úsměvem doplnil. Vtip a lehkost naší komunikace proběhla po zbytek cesty.

„Víš, měla bys ještě vědět jedno. Tohle město se mnou psalo příběh mládí. Byli jsme mladí s věčně hladovým srdcem. Pokud tu potkám lásku z minulosti, kterou jsem opustil, byla to hra citů. Nechci, aby ses cítila nemístně. Jsi to nejlepší z nejlepších a já k tomu našel cestu!“

Netuše jsem použil kus textu, který jsem dříve hrál. Položila mi ruku na mé rameno se slovy „nemusíš mi přeci nic vysvětlovat, i já mám svou minulost“.

Usmál jsem se a jako kapky deště ze mě spadla další věta.

„Víš, skutečným důvodem proč jsem v Yornu je pěst. Byla to jedna noc s děvčetem mého ex kamaráda. Té noci jsem pochopil pár věcí. Překročili jsme mez druhého. Spíše já ji překročil.“

Na to však už nic neřekla. Pouze mi opět položila ruku na rameno. Po chvíli zastavila, vystoupila a objala mě.

„Za poslední den s tebou konečně mluvím na rovinu. Konečně jsi se mi otevřel! Netuším jaká bolest je v tvém srdci, ale jsem tu pro tebe!“

V ten moment mi ze srdce spadl velký kus kamene. Poprvé jsem začal cítit jistotu z toho, že by mou minulost mohla chápat.

„Máte tu opravdu krásný vzduch!“

...byli jsme asi dvacet minut od Diveru a mně hlavou proběhla myšlenka.

„Bude vadit, když si půjčím volant?“

„Klíče jsou v zapalování, ráda si odpočinu!“

Věděl jsem přesně, kde odbočit. Vzal jsem ji na vyhlídku, aby se mohla kochat krásou kraje, přeci jen její úsměv dokázal léčit. A ten co se snášel v té chvíli i křísil mrtvé.

„Sem sis bral lásky?“

S humorem jsem dodal: „Tradice se nemění.“

„Jsem ráda pokračovatelkou!“

„Ty jsi víc! Jsi osud, ony jen pobavením!“

Chvíli jsme poseděli, v objetí pozorovali přírodu a čerpali její energii.

KRÁSNÉ, SMUTNÉ LOUČENÍ

Myšlenky, které se ubíraly směrem k horizontu událostí, ztichly. Díky Sarah mi to přestávalo vadit průběhem cesty. Najednou jsme zde byli. Ona je má opora, můj strážný anděl! Když jsem zde byl posledně, řídil jsem se heslem „stačí pár akordů a jsi král“. Byl jsem bláhový, král jsi, když dokážeš žít s vědomím a empatií. S vědomím, že jsi prohrál. Empatií, která přichází jako drahá cena. Král jsi, když z mála uživíš lid. Když se nepotopíš, ale vzletíš. Nikoli ve whisce či kokainu, který poslední týdny hanobí ulice, ale prostě žít s hlavou skloněnou. Musíte vše vzdát, abyste mohli žít od znova.

Začínal jsem počítat ulice. Projeli jsme Hillovou, Cartherovou a najednou jsem byl pár kroků od domu. Dodávku jsme zaparkovali na okraji města v Lousianově ulici.

„Pár kroků a jsi opět doma,“ řekla Sarah. Byli čtyři hodiny, znavení jsme byli minimálně, ale rádi jsme si dodávku zaparkovali o ulici dále.

„Vítr už dávno rozvál mládí a jeho přešlapy. Dnes tu jsem s te-bou. Jsi tím, pro co jsem musel jít až do Yornu.“

Ušklíbla se. „Jsi sentimentální.“

Došli jsme k domu, Sarah mě chytla za ruku. Koukl jsem jí do očí se slovy: „Pak skočíme pro dodávku a zaparkujeme ji v garáži.“

Pousmála se. „Stojíš po kdoví jak dlouhé době a myslíš na auto. Já tě miluji.“

Políbil jsem ji a slova opětoval.

„Co cítíš?“

„Jsem trochu nervózní.“

Uchopila mě pevněji za ruku a řekla: „Jsem tu s tebou!“ Shodou náhod mamka otevřela dveře, v rukou měla smetí. V šoku se jí rozklepaly ruce, smetí se rozsypalo po schodech. Z úst vyšlo „Angele.“ Sešla a objala mě. Sarah stála v mém stínu.

„Přijel jsem ti někoho představit. To je Sarah, má přítelkyně.“

S úsměvem si podaly ruce.

„Nikol, říkej mi Nikol. Nebudu si připadat tak staře. A ty? Zasloužil bys pár facek. Přivezeš mi nevěstu?“

„No, my...“ Oba nás vyvedla z míry. Jeden koktal přes druhého, než jsme společným pohledem řekli: „Přítelkyně.“

„Dobře, tak přítelkyni, a nedáš ani vědět. Nemám uklizeno, natož uvařeno. Nebudeme tu přece stát?“ Chopila Sarah za ruku a vyzvíдалa. Já jsem sebral batoh a v jejich stínu jsem vkročil opět do domu.

Mamka neměla ráda překvapení. Byla puntičkářská, a to místy až přehnaně. Domov byl vždy jako ze škatulky. A věci se pak nacházely o rok později. Otcí stačilo mít jídlo v talíři a lahev v baru. Doma mít vypráno a ženu, co mu prokáže lásku. Televize u nás nikdy nebyla. Peníze táta stejně vždy propil. Co zbylo, pokrylo měsíční výdaje. Nebýt tety Jackye, tak bych ani neměl na kytaru a dnes bych tu se

Sarah nestál. Spíše bych byl ve státní věznici za několikanásobné krádeže. I to byly mé myšlenky, když mi bylo patnáct.

Dům se skoro nezměnil, místnosti pořád zpívaly stejnou barvou. Vyzdoba pokojů se místy nepatrně změnila či vyhodila. Stále to však byl starý dobrý domov.

„Drahoušku, jistě si pamatuješ, kde je prostírání, tak nás nenech čekat.“

„Pomůžu ti,“ řekla Sarah. „Jen mě naved’.“

Šeptem jsem poznamenal o svátečním ubruse. Sarah se pousmála a z kuchyně vyšla věta „a vytáhni sváteční ubrus“. S lehkým úderem do mých ramen se Sarah zasmála ještě jednou. „Musíte být hladoví.“

Mamka se až překvapivě dobře držela. Bolest kryla. Tátu milovala, i když byl alkoholik a občas na pěst.

V obývacím pokoji přibýlo pár nových fotek. Na první jsem byl já s tátou. Těch moc nebylo a na této mi muselo být tak pět. Více mě však zarazila ta s Debbie. Mojí bývalou přítelkyní. Mamka si s ní velmi dobře rozuměla. Mně to však přišlo nemístné. Debbie byla holka, kterou poznal asi každý. Sexsymbol Diveru.

Ani vůně v domě se nezměnily. Ubrus voněl vanilkou a skříně byly vzorně srovnané. Tu a tam proběhla vzpomínka. Podobný domov jednou dopřeji i našemu dítěti. Rozhodně mu ale budu lepším otcem. Cestou dolu ze schodů jsem zaslechl smích. Mamka byla potěšena přítomností Sarah a já doufal, že si padnou do noty. Rozhodně by mohla obměnit fotku s Debbie. Myšlenky jsou však rozdílné od reality. Idea hnije slovem a nastane zklamání či posun.

Během večere se mamka zeptala Sarah na zaměstnání. Výraz v jejích očích byl opovrhující, když zjistila, že je hudebnicí.

„Děvče, děvče je tolik prací a ty si kazíš život stejně jako támhle Angel. On s váma opět hraje?“

Tělem projel pot, člověk přemýšlí, jak utopit minulost a opomíjí rodinu. Nebral jsem v úvahu, že by mamka povídala o mé kapele. Když jsem odjížděl, vše jsem spálil na zahradě. Kromě kytar. Táta tehdy seděl v baru a mamka si ze mě nalívala v kuchyni. Tehdy jsem ji žádal, aby hudba byla v budoucnu tabu. Aby o ní napadla řeč. Ale samota hraje jiné karty. Čas otevře nové dveře a můj odchod byla vina hudby. Tak to chápala. O mojich záletech však neměla tušení.

Sarah se podivila. „Angel pracuje v baru. Díky té práci jsem ho poznala.“

„Hrál jsem s pár klukama v garáži.“

Mamka se pousmála a Sarah zbystrila. Neptala se dál, i když cítila lež. Milovala mě a raději odešla od stolu.

„Skočím pro dodávku, otevři mi prosím garáž.“

Mamka se taktéž zvedla. Pohledem, který řezal jako nůž, nás opustila. Sklidil jsem stůl a šel otevřít. Silnější ženu než Sarah jsem nepoznal. Tížila ji otázka, ale neptala se. Uchopil jsem ji a odešli jsme na střechu.

„Pokud se ti líbil pohled z vyhlídky, bude se ti líbit i tento!“

Byli jsme trochu více znaveni. Při pohledu na město jsme se k sobě přivinuli. Mamka nám připravila pokoj. Opět jsem se bál, co přijde. Jaké otázky město bude klást. Láska Sarah tentokrát nepomohla.

S dospíváním jsem žil na půdě. Jak jsem to opustil, tak to i zůstalo. Zmizela akorát postel a věci, co jsem spálil či odvezl. Přibyl prach a dnes Sarah. Zůstal kufr a v něm pár dopisů. Skříně bez oblečení. Pár kazet s hudbou. Sarah se poohlídla a všimla si nástěnky. S pár fotkami. Ji však zaujmul papír, který skryl čas. Zapomenutý text, co oheň nespálil.

„To je tvůj rukopis a je to nádherné! Proč už nepíšeš?“

„Byla to jen etapa, pár nesmyslů. Já si ten nesmysl nechám a mužeš protestovat!“

Mlčel jsem. Sarah sešla schody a zamířila do pokoje. Ulehli jsme beze slov. Stejně tak ráno vstali. Klid, který ulice nesla, nás probudil pomalu v jedenáct hodin. V domě sálala hořkost, převážně od mamky. Snídali jsme pomalu, v tichosti. Sarah jsem pohladil po ruce se slovy: „Co kdybych ti ukázal město?“ Sarah se usmála a obratem jsem se optal i mamky. Ta nás odmítla se slovy, že tu má nějakou práci.

Nejprve jsme dorazili na hřbitov. Šli jsme pěšky, ta krátká cesta byla vhodná k pár větám.

„Angele, cítím se tu jako cizinec. Chápu, že jsi měl svou minulost, ale abych byla ta špatná? Abych byla předmětem nenávisti? Na to prostě nemám. Nevím co ti ta kapela udělala, ale máš talent! Miluji tě a chci, abys pro mě psal. Chci jet domu. Pro tvoji mamku nebudu kamarádkou. A stejně tak nechci poslouchat, jak tebou opovrhne.“

Pohlédla na mě a objala mě. Já ji nechal mluvit. Měla pravdu a taky jsem jí to přiznal. Láska není o nadvládě nad druhým, ale o udržení

rovnováhy. Zdali necháme minulosť vstoupit do přítomnosti. V lásce neexistují gesta, ale ani ústupky. Láska má pouze etapy. Musíme držet rovnováhu sil a nenechat je naklonit. Gesty lásky dodáváme sílu, ale taky ji podplácíme. Ústupky ji pouze převažují. Etapy jsou jejími notami, které hraje jako filharmonik do konce.

„Sarah, těšila ses sem a já ti dnes ukážu město. Zítra z rána můžeme sešlápnout plyn. Mamka si časem možná zvykne. Bude muset. My se tu ukazovat nemusíme.“

Sarah se zarazila, pousmála a objala mě.

„Ukaž mi město! Rodiště Love is to Hard, znáš tu kapelu? No, kdo by ji neznal. Chtěla bych vidět hospodu, kde prvně hráli. A pár dalších míst.“

Neměl jsem ani slovo na jazyku. Co když mě někdo pozná? Je s údivem, že si Sarah nevybavuje bývalého hráče. Pravdou zůstává, že jsem byl jen tvář ve vnitřku alba.

„Slyšela jsi je někdy hrát?“

„Chtěla jsem, ale nebyl čas. Škola a pak naše kapela. Před pár měsíci hráli ve městě. Carl mi povídal o novém kytaristovi. Původního vyrazili bez většího důvodu.“

„Třeba chtěl odejít sám...“

„Třeba si zvolil cestu krásného, smutného loučení, ale je ho škoda. Heaven a Burn nikdy nebude znít tak dobře.“

Zalichotila mi, aniž by něco tušila. Chopil jsem ji za ruku a v objetí jsme opustili hřbitov.

VRCHOLEK

Strach, celý život se mu stavíme. Jako děti věříme, že dobro vítězí. Učí nás milovat a věřit. Při vstupu do reality ale zjišťujeme, že nás neučí odolávat mu, ale naopak. Beze strachu nelze kráčet životem. Nelze konat ústupky, líbat a ani dýchat. Beze strachu bych byl dnes špičkovým hráčem. Nepřipouštěje si to, ale je tomu tak. Naučí nás milovat, ale i nechat milované jít. Vděčíme mu!

Bylo slunné odpoledne a hlad nás dovedl k Billyho bistru. Velmi milý personál a skvělé jídlo. Sarah jsem doporučil pstruha, kterému jsem byl věrný i při dnešní návštěvě. Nic se vevnitř nezměnilo a my jsme usedli. Piano stále bylo výzdobou, stejně jako jukebox. Stoly by mohly povídat ne jeden příběh.

Osud se strachem měl však toho odpoledne již napsaný děj. Verše, které neměly být hrány. Akordy, které ruka neměla stisknout.

„Tak dnes bych čekal psa snést vajíčko, ale tebe ne. Do háje, Angele, kde ses toulal?“

Hlavou jsem se nestihl otočit, ale bylo mi jasné, že je to Patrick.

„A já bych čekal, že budeš mít slušný vychování, mimochodem to je...“

„To je tvá týdenní buchta. A slušný vychování? Když jsi brousil poslední támhle na klavíru, tak jsi zněl jinak.“

Sarah byla v údivu a v očích jí plály otázky. Pousmála se a poslouchala dále. Zdali jsem nechtěl někoho potkat, tak to byl Patrick, ale taktéž Kate či někoho z kapely.

Prerušil jsem ho se slovy počkej: „To je má přítelkyně.“

„Nejsem slepej. Počkat, jako že ji brousíš dýl? Slečno, jaký úchylárny podporujete? Rád bych si vás půjčil. Jako za starejch časů, co?“ dloubl mě ramenem do ramene s úsměvem hlupáka.

Sarah se postavila. „Koukám že máte na co vzpomínat, tak já půjdu sbalit.“

Ihned jsem se zvedl ze židle. „Počkej!“

Ona jen vyhrkla, že chce být sama. Cítil jsem pocit, který jsem u ní neznal. Stejně zaražený byl Patrick, ale u něj jsem spíše cítil nutkání mu přelámat nos.

„Takže si nic nedáte? A co ta trojka? Angele...“

Ještě dvakrát houkl a pak odešel zpátky. Diver byl místem, který uměl brát dokonale ženy. Mamku jsem rozzlobil příjezdem s kytaristkou a Sarah minulostí. A to netušila o osobě, ke které jsme se vlivem Patricka ani nedostali.

Osud ale i to už zajistil. Procházel jsem se ulicemi asi hodinku. Až jsem došel domů. Netuše ohně, který se rozdmýchal jedním ex kamarádem. A hlavně zklamanou matkou. Otevřel jsem dveře a zaslechl „...a já ho litovala. Husa, jsem naivní husa.“ Na což mamka odpověděla: „Holka, já se divím, že je s tebou tak dlouho, vím že hraješ, ale musíš být pro něj něco extra. Extra kus husy! Husy, která ho miluje.“

Vešel jsem vstříc osudu, slovům a následkům. Byl jsem na vrcholku, ale pádu jsem se nemohl vyhnout. Činy byly jako silný vítr. Na stole stála dopitá lahev vína. Mamka nic jiného nepila a Sarah na něj nebyla zvyklá.

„Takže slavnej kytarista, já husa! Já tě tady lituji. Skáču a dělám první poslední a ty seš jako uzavřená kniha. Dalo by se to přejít, ale před tím rádoby kamarádem jsem si připadala jako běhna. Kus hadru, kterým jste se otřeli po tom vašem aktu! Řekl bys mi vůbec někdy něco z toho, kdybych nevytáhla ten dopis?“

Venku zatroubilo auto, bylo to taxi. Sarah měla v očích slzy a do rukou brala svůj batoh.

„Mlč! Přivez Carlovi auto. Asi bychom si měli dát pauzu, nebo víc.“

Slzy začaly padat i mně. Mamka jen přihlížela. V duchu věděla, že jsem si právě vzal plnou dávku medicíny, co jsem podával.

Nával emocí eskaloval silnou větou směřující neprávem k mat-ce. Ten vůl jsem zde byl já, ale chvíli musela uvolnit páru.

„Musela jsi jí vše říct? Sakra mami, minulost patří prachu!“

„Prachu? Tomu, co jsi nám pálil na zahradě nebo tomu, v kterým ses válel? Já ani nevěděla kde jsi, než ses po pěti měsících ozval. Mohla jsem se zbláznit strachy. Nenapišeš a pak se tady objevíš a zase s muzikantkou. U tebe je to neustále to samé. Miluješ ji opravdu, nebo je jen chvilkový úpadkem tvé duše?“

Měla pravdu a já dokázal jen třísknout dveřmi. Nerozloučil jsem se. Musel jsem pryč.

V hlavě byla nejedna myšlenka. Opět jsem ublížil dalšímu srdci. Kdybych komunikoval a té noci se s ní nevyspal! Kdybych jí rovnou řekl pravdu. Musel přijít konec. Pokud se neponaučím z chyb, budu jimi kráčet dál.

Dojel jsem opět sám. Opět s hlavou skloněnou a opět se stejnými chybami. Aniž bych stihl otevřít dveře, už tam stál Carl, který mi z dodávky pomohl. Skončilo to jak mělo. Opět udeřila pěst do tváře a slova chránila ženu. Opět jsem musel prozírt, ale protentokrát to bylo jiné. Nebylo to z bohémského života, ale z lásky, kterou jsem bral moc vážně. Tak vážně, že se slova bála vejít a minulost se halila. Jenže neexistuje mlha, která neustoupí.

„...a opovaž se ještě objevit!“

Rukou jsem si sáhl po obličejí a setřel krev, která z něj vytékala. Nebolelo to. Nebyl jsem schopen citu. V hlavě byla jen a pouze Sarah.

Druhého dne jsem přišel do baru, bez přivítání jsem zašel rovnou k Tomovi. Nejspíše jsem jej vyrušil. Chlapík v teplákové soupravě zrovna zavíral kufrík. Nezajímal jsem se již o budoucnost a dal jsem mu výpověď. Nikdo nechápal mé kroky. Monokl však značil příběh dnů minulých. Přistoupil jsem k baru a se slovy děkuji, jsem opět odešel. Z peněz co zbyly jsem si zaplatil na druhé straně města nový byt. Musel jsem odejít, věda že dálka nepomůže. Druhá strana města byla ideální. S panem Goslerem jsem byl domluvený na měsíci. Pokud se tam Sarah neukáže, ať prodá její věci i s tím, co zbylo po mně. Opět jsem pálil mosty. Miloval jsem ji, ale už jsem neměl sílu opět chybovat. S ní jsem nedokázal mlhu odehnat a bez ní jsem jen troska. Neuměl

jsem se bránit, zato jsem uměl využívat. Neuměl jsem stát, zato prokluzovat. Spoustu jsem toho díky Sarah pochopil. Spousty jsem ale i ztratil. V životě nevíme co máme, dokud to neztratíme.

Byt jsem si našel dosti prostorný a s malým nájemem. Dokonce menším než u pana Goslera. Nečekaně se vyskytla i práce. Pod bytem bylo malé knihkupectví. Střídali jsme se obden ve dvou. Kolegou se mi stal Ronnie Kaen. Asi dvacetiletý student práv. Byl zde klid, spíše než místní jsem vítali turisty. Ronnie se chtěl přátelit, ve mně se však zlomila poslední část duše. Srdce puklo, a to jen a pouze mou vinou.

Vánoce se přehouply, přišel nový rok a dny opět začaly kvést jarem. Začaly by, kdyby k tomu byl prostor. Sníh polovina obyvatel Yornu nikdy neviděla. V hlavě jsem měl spoustu krásných vzpomínek, a to se mi stalo taky dobrým přítelem. Občas přišlo pozvání, ale s hořkým úsměvem na tváři jsem vše odmítal. Život může být krásný, nebo hořkou pilulkou, která mi začala proudit krví. Může kvést jako růže, ale stejně tak vás popíchá. Zůstal jsem sám, ale šťastný. To byla iluze, která mě den co den vedla a které jsem se držel.

DOTYK STRUN

Den za dnem jsem prodával. Noci prospal. Vídal tváře zamilovaných, ale i padlých. Tváře starých, ale i mladých. Všechny kroky vedly k nám pro nový příběh. Kdybych tak byl jednou postavou z nich. Potkal osud, padnul a vstal. V pár slovech měl lásku a na konci zemřel. Znal myšlení autora, jeho cíl. Věděl bych, že mi jistě dodá happyend. S úsměvem na tváři jsem si to v té chvíli spojil. Jednoho určitě mám a určitě mi schválně hází klacky pod nohy. Zasloužil by pár facek! A stejně tak Sarah. Té jako vzpomínka na mě zbyla kytara, o které ani nevěděla, že byla původně má. Pár fotek a vzpomínek. Než jsme dojeli, tak mi na vyhlídce řekla, že čas je skvělej lékař. Tenkrát jsem se pousmál, ale dnes to vím jistě. Čas je jen nástroj. Lékař je srdce a pokud se nezmění osoba... Nezmění se její vykročení, tak nemůže být žádná rána zaslepena. Sarah je to nejlepší děvče na světě. Proto si zaslouží toho nejlepšího chlapa! Jak Patrick, tak ani mamka ji nešetřili. Slova padla a její úsměv s nimi. Chtěla si jen vše srovnat v hlavě, ale já jí to ulehčil. A ulehčím to každé, která bude chtít vejít blíž. Stejně jako při hře, i v životě je důležitý dotyk strun. Pokud zahrajeme levě, vyzníme různě. Občas nám to projde, jindy jsme nazváni průkopníky, ale vždy to bude špatně. Dny bez Sarah byly nekonečné, byl to můj trest.

K večeru jsem se procházel, druhou stranu města jsem skoro neznal. Kroky mě dovedly až k mostu. Pokud jsem měl něco rád na tomto městě, tak to byly vyhlídky či místa s rozhledem. Byl to spojovací most. Za zády jsem měl přístav a před sebou klid moře. Stál jsem a vychutnával jsem si jej. Přemýšlel jsem. Vánek mi tančil ve vlasech a unášel i mě. Zcela mě ukotvila chvíle, kdy jsem tam prostě stál. Stačil by jeden skok a bylo by o blbce méně. Nikomu bych nechyběl, jen bych byl dalším zmizelým. Zavřel jsem oči a stoupl o stupínek výše. Cítil jsem se najednou volný. Hlavou mi prolítnul celý život. Arogance gest, které jsem konal. Hodit nebesa za hlavu, propadnout do hlubin.

I ty nejhlubší myšlenky mě nakonec nedonutily skočit. Bylo to chvilkové pomatení, ale i přes něj jsem nakonec vkročil opět zpět k životu. Toulal jsem se dále městem. Luna mi přikryla hlavu a blankytná nebesa zmizla. Ticho zde nikdy nebylo. Kolemjdoucí lidé a jejich osudy kompletně zabrali klid pro sebe. A stejné to bylo i s kolemjdoucími. Party lidí nejen v mém věku si užívaly života. Chvil, kdy nejsou v kruté realitě, ale ve snu. Chvil, kdy jim nikdo křídla neváže. V hloubání nad životem jsem došel domů. Má být poslední vrchol zábradlí, které život od smrti dělí? Po celou noc jsem se jen převaloval.

Druhého dne jsem opět stál za kasou s úsměvem. Chmury co srdce mučí jsme neprodávali a spoustu zákazníků bych odradil. Prošla žena se psem, venku projel modrý cadillac a hodiny pěly dvanáct. Městem začínal duben, stromy začaly kvést. Vše bylo jako stvořené pro tvorbu

malíře. Nebo sochařky. Opět jsem si vybavil Sarah. Kam jsem vročil, byl její kousek.

Po chvilce jsem zamkl krámek a šel si dát přes ulici oběd. V tom místě stál malý bufet, nabídka nikterak originální. Mohu si dát hranolky s hamburgerem či hamburger s hranolkami. Mimo jiné hot dog či sladší věci. Opět jsem ale zvolil hamburger. Odnesl jsem si jej ke stolu, ale dříve než sousto bylo vloženo do úst, uviděl jsem Jacka Rose. Bubeníka z mé bývalé kapely. Nahlížel do knih-kupectví, ale s přečtením cedulky „obědová přestávka“ odešel. Byl to silnější kluk a zároveň také nejstarší. Dlouhovlasý blondák, který hlavně působil spíše jako otec kapely. Byl šťastně ženatý ještě před založením kapely a ani během hraní by ho žádná nezískala. Byl typ jedné lásky. Bral nás jako mladý kluky a my jsme se mu smáli. Dnes ho plně chápu. A co více, i závidím.

Jak se hodiny objevovaly, tak se i Jack zjevil ve dveřích. Zprvu si mě nevšimnul. Procházel se po prodejně a chystal se opět odejít. Se slovy na shledanou ale otočil hlavu ke mně.

„Angele? Ty jsi se ještě nepropil do bezvědomí? Rád vidím, že dokážeš žít i normálně. Kluci budou koukat!“

„Ahoj, Jacku. Hrajete ve městě?“

„Máme kšeft v Ten Stars, neznáš to tam náhodou?“

Obsluha lepší než v tom hotelu ... jasně, takže mi na bubnech nepřistane talíř i s obědem, když je pošlu do háje.

„Rád tě vidím, ale prosím tě, pomlč, že tu jsem. Nechci opět hledět do minulosti.“

„Sakra, ty jsi vážnej, a co ta prodejna? Peněz musíš mít dost ...abys neměl.“

„Alkohol a osud. Ale co ty tu hledáš?“

„Lisa bude mít narozeniny, ráda čte. Co bys mi doporučil pro dvanáctiletou?“

Nepřipadalo mi to už tak dlouho. Lise, jeho dceři, bylo naposledy osm. Slova se nesla lehkostí, znal mou minulost a já mu pověděl i o budoucích krocích. Mluvili jsme asi tři hodiny. Toho odpoledne se mihlo jen pár zákazníků.

„A kdy budete hrát?“

„Myslel jsem, že nechceš, aby kluci o tobě věděli.“

„Jde mi o Sarah, má příjmení Dering. Miluje skladbu Heaven a Burn. Šlo by ji prostě jen tak věnovat?“

„Samozřejmě. A to s Jerryem a Katte. Tenkrát jsi nebyl jedinej, kdo poznal její chuť. Jeho to už dávno opustilo. A další přišly. V kapele chybíš, na Kevina jsme si zvykli, ale už nám nemá kdo psát.“

„Díky, ale je to minulost.“ Připsal jsem mu adresu s prosbou: „Tady bydlí, hodíš jí prosím ještě vstupenku? ... řekni jí ... nic jí neříkej, bude to lepší.“

S podáním ruky jsme se rozloučili. Jack byl vítaným překvapením dne. Překvapením, které mi otevřelo oči. Utvrdilo mě. Vše co jsem měl dokázat už proběhlo. Dokázal bych pár dalších věcí, ale chyboval bych. Chyboval bych jako spousta přede mnou a taktéž po mně. Já jsem však svoji show už dohrál. Lidé odešli a světla zhasla, byl jsem rozhodnut.

K večeru jsem se procházel, ale měl jsem jasně stanovený cíl. Došel jsem k mostu. Slunce zapadalo a já si vychutnával jeho poslední paprsky. Stál jsem a trochu váhal. S nádechem jsem přemýšlel. Stačil jen krok, ale osud opět hrál jinou hru. S dívčím hlasem jsem pootočil hlavu.

„Lidskost se ničí jako sen. Pocit příkoří je jistou zastávkou. Žít či skočit, volba jednotlivce. Pokud ale existuje úsměv, který ti dodá sílu, je lepší žít. Tenhle most je opravdu kouzelný, Angele. Také mě sem vábí. Čas od času sem zavítám a dnes mohu i pomoci!“

Stála tam Mia. S podáním její ruky jsem opustil zábradlí. Koukali jsme si do očí. Mlčeli. Nechali přijít měsíc a slunce odejít. Naději jsem v té chvíli zvolil. Pousmál jsem se a objal jsem ji. Děkoval. Po chvíli jsme se rozmluvili.

Této noci jsem ale pochopil, že lásce jsem neunikl. Stejně jako minulosti. V posledních měsících jsem se tvářil uraženě, ale s tím musím skoncovat. Dokola přede mnou byly náznaky a já byl slepý. Ne, spíše jsem je nechtěl vidět. Všechny ty páry, knihy, co mi s názvy padly pod ruce a dnes i Jack. Mám daný osud a ten má jméno Sarah!

SMUTEK SRDCÍ PADLÝCH

Láska má své fáze. Bezmezná láska přichází s poblázněním jako prvá. Přijdou však i obavy a ty nás rozdělí nebo zocelí. Srdce, která k sobě patří i přes obavy, cestu nakonec najdou. Přijde důvěra a tu pokud nezlomíme, bude zesilovat. Láska ale není jen mezi dvěma lidmi. U Mii to byla ta mateřská. V tu noc, kdy se ve mně vše zlomilo, přišla jako strážný anděl. Povídali jsme si. Vyprávěla o dceři. O jejím ex, který měl automat jako nejlepšího druha. O noci, kdy aby život mohl dýchat, musel i skončit. Slova podporovala a dávala lad. Se stejným příchodem ale i odešla. Nezkoumali jsme život, který žijeme, ale který jsme žili.

První slova, která jsem slyšel od lásky, byla: „Lehce se bojím, že budu obětí tvého srdce“. Bez vjemů budoucnosti slova vyšla a noc jimi vzplála. Byla to léta, kdy jsem nebojoval, ale pouze bral.

Té noci jsem s druhým dechem doklopýtal domů. Děšť se z ničeho nic snášel na hlavu, byl jsem promočený, ale živý. Ale ta noc neskrývala jen Miu. Před vchodem zastavilo auto. Vystoupil Jerry a zbytek kluků z kapely.

„Tak Jack nelhal. On se náš andílek potlouká v knihkupectví. Rádi tě zase vidíme!“

„Hele, Angele, pokud nehodláš moknout, tak bychom mohli nahoru, že?“

„To bychom mohli. Taky vás rád vidím.“

„A my jsme pomalu ani nedoufali, že dojdeš. Už jsme tu přes hodinu.“

Otevřel jsem dveře a nasměroval Jerryho s vtisknutím klíče. Následoval Alex. Štíhlý a vysoký dlouhovlasý basák. Jack. Lucas, druhý kytarista, kterému jídlo jen škodí. A nový kytarista, se kterým jsem si následně potykal. Jmenuje se Kevin Scott. Obdobné postavy jako Alex a v podstatě já. Dnes byla noc, která mi měla ukázat, že život není jen výhrou. Že je o smutku v srdcích padlých, ale že dokáže i přese vše podržet. Musel jsem padnout, o křídla přijít. Bez Sarah je zpátky nezískám.

S klukama jsme promluvili celou noc. A půlku rána. Čas dozrál a my jsme opět našli cestu, jak se spřátelit. Jerry se skoro nezměnil. O Jackovi jsem se dozvěděl již včera spousty zajímavého. Alex se dal na cestu buddhismu a Lucas se oženil. Byl to posun. Žili jsme nocí a slunce svit prospali. Jen o Kevinovi jsem nic nevěděl. Držel se vzadu. Otázkám se ale stavěl otevřeně. Vzpomínali jsme. Cítil jsem po delší době štěstí. Nabíjelo mě.

Spánek nám vydržel do čtyř hodin. Kocovina, která sužovala hlavu, a zpěv Jerryho přicházejícího ze záchodu byl dostatečný budík. Dlouho jsem nepil a tělo to poznalo.

„Miluji, ale i nenávídím. Zahřívá mě whisky, měla jsi tu být. Nikdo mě neuklidní... a noc ožívá... áá, dobré... asi poledne?“

„Dobré. Hele, nevádí ti, že si močíš na nohy?

„A já si říkal, proč ta zem je tak mokrá.“

Připadal jsem si jako za starých časů. Byli jsme jen o pár let starší. Přesto rozumnější.

„Angele, kde máš kafe?“ ozval se z kuchyně Alex.

„Už jsem ho našel, ale ještě prášek na hla... ..nee, ten už taky mám.“

Možná to nebyl nejlepší nápad, ale byt byl prostorný a vlivem whisky jsem je zde nechal bydlet. Musel jsem začít opět žít a lepší možnost nebyla.

„Takže Angie, co ta tvá Sarah? Včera jsi říkal, že peklo nemůže existovat bez ní. Nebo to už byl dnešek? Jak ji získáme zpátky? Nebo jí budeš brnkat jako dřív?“

„Kytaru ti půjčím, Angie,“ ozval se Alex z kuchyně.

Pousmál jsem se. Bylo to až absurdní. Ještě před pár hodinami jsem byl rozhodnut skočit a nyní mám kocovinu. Byt plný muzikantů. Mých staronových přátel.

„Nevím, kdyby Jack nebyl dobrákem, asi byste tu ani nestáli.“

„Ještě mi to vyčti!“

„Děkuji!“

„Jo, Jackye, nechtěl jsi ráno volat dcerce k narozkám?“

Jack se zarazil a spěchal k telefonu. Já jsem přemýšlel, jak se srdci omluvit. Jack mi poklepal na rameno. Předal sluchátko. Jenny, jeho žena, byla ráda, když uslyšela můj hlas. Následně jsem popřál i Lise.

„Tak takhle vypadá chlap, který nechá jmění sirotkům,“ s úsměvem na tváři vstoupil Lucas.

Jack však dodal: „A takhle chlap, co nezavolá ženě. Ale neboj, nechal jsem jí vzkaz.“

Kluci po hodině odjeli na zkoušku. Omrknout místo děje. Společně jsme dumali, jak získat Sarah. Nic nás však nenapadlo. Ulehl jsem v osm s kocovinou v těle. Kluci se vrátili nejspíše nad ránem. Až druhého dne, než jsem odcházel do práce, jsem přetočil kazetu se vzkazy z minulého dne. Spíše s jedním. Byl od Ronnieho:

„Ahoj, jelikož se k tobě nedá dobouchat, tak ti nechám vzkaz od pěkné brunetky v kase. Taky bych potřeboval, abys pozítří vzal za mě šichtu. Mám zkoušky ...přát mi štěstí nemusíš. Věřím, že bys byl se mnou. Ronnie.“

Věděl že ho podržím, ale stejně tak že si nechci nikoho pouštět k tělu. Byli jsme však domluveni na jeho zkouškách či obdobných chvílích.

Vzkaz byl určitě od Mii. Osobně jsem si by jist, že naše setkání na mostě bylo náhodné, ale nejspíše věděla, kde jsem. Sešel jsem do obchodu a otevřel kasu. Uchopil jsem lístek a četl její slova.

Pokud bys potřeboval dalších pár vět, víš kde jsem. Chápu tvé kroky. Myslím si, že naše srdce už nepotřebují lásku, ale klid... S pozdravem Mia.

Zezadu bylo připsáno telefonní číslo. Chvíli jsem váhal, ale pak jsem zavolał. Nebyla doma. Věděl jsem, že v práci bude až ve tři. Byla jistota, že ji chytím právě v deset. V duchu jsem si řekl, že to zkusím

za pár minut znovu, ale objevila se ve dveřích. V jejích zádech po chvíli i Alex.

„Ahoj, dostal jsi vzkaz?“

„Děkuji, za vše! Akorát jsem ho dočetl.“

„Nechci vyznít nemístně či vtíravě. Před měsícem jsem se procházela a tebe uviděla. Nechápala jsem tvůj odchod do předvčerejší noci. Opět jsem se procházela ... chtěla jsem, abys to vě-děl.“

Vtom se ušklíbl Alex u dveří. „Slečno, tak vy jste ta dobrá duše, co nám zachránila Angieho od chmur? Děkujeme.“

„Mio - Alex. Kytarista z Love is To Hard. Alexi, to je Mia.“

„Vy u nás budete hrát?“

„No, pokud mi to Ganěša dovolí. I když pro váš úsměv bych hrál i dnes.“

„Děkuji, ale přibral byste i manžela?“

Pousmál jsem se. Alex koketoval s Miou, která uhýbala bezmyšlenkovitě. V hlavě mi však přistála myšlenka. Asi mě zabije, ale i ona si zaslouží lásku. A Alex už není tím, čím býval. Když jsem se změnil já, věřil jsem, že i ostatní. Mohl jsem rozbít větou smutek srdce padlého, a tak jsem konal.

„Mia ale manžela nemá. Pokud nepočítáš pár koček, je opravdu sama... A tobě dlužím život. Alex je hodnej kluk. Dej mu prosím šanci.“

Pohlédli si do očí. Mia odvětila:

„Uvidím jak ti to bude hrát.“

„Takže v kolik tě mám vyzvednout?“

„Nesouhlasila jsem.“

„Takže v sedm?“

Pousmála se a na mě se zamračila. V hloubi duše chtěla lásku, ale nepřipouštěla to. Doufal jsem, že jí Alex dodá klid. Byla to budoucnost, do která jsem však neviděl. Mia odešla krátce po pozvání. Nestačili jsme dopovědět ani pár vět. A to jen díky Alexovu nápadu. Přinesl mi prsten. Položil ruku na rameno a řekl:

„Pokud tě miluje, tak si tě i musí vzít.“

Bylo to absurdní, odmítl jsem ho s díkem. Pravdou ale bylo, že lepší nápad zatím nepřišel.

OBJETÍ A KŘIVDY

Hodiny mařily dny. Přišel pátek. Nápad jak získat zpět Sarah byl jen snem. Zato idea okamžiku dovedla Miu k lásce. Když mi Alex druhého dne vyprávěl, jak ji nakonec navštívil v baru. V okamžiku mi totiž nedošlo, že bude v práci. Intuitivně jsem chtěl, aby byla šťastná. Chtěl jsem, aby i ona konečně našla šťastný konec. Mie však vyhovovala samota. Nic neříkala. Radovala se, že nikam nepůjde, ale Alex byl chytřejší. Líbila se mu, a tak šel hlavou skrze zeď. Přisedl si ke stolu. Mia se schovávala. Poprosila Josefa, aby ho obsloužil. Po chvíli se ale pousmál. S kytkou k ní přišel. Se slovy „asi také dojdu k mostu“. Obratem se jí zeptal, jak to myslí. Jenže než stačila odpovědět, hrál z ničeho nic na kytaru. Stoupl si na stůl a zpíval po baru. Chopili ho vyhazovači, ale Mia je zastavila. Láska opět dokázala spojit dva lidi. Srdce se zachvělo a popadlo příležitost. Uvnitř nechtěla být sama a Alex svojí horlivostí to v ní zlomil. Město psalo nový příběh. Doufám že věčný.

Zato můj příběh vadl. Žádost byla špatným nápadem, ale stejně tak založené ruce v klíně. Kluci vhodili vstupenku do schránky a tím to končilo. Seděli jsme a pili. Toho týdne jsem pitím dohnal předchozí měsíce. Až nakonec nápad přišel. Přišel skrze telefon. Kluci nechali u manažera číslo na mě. Chopil se ho Jerry. Po chvíli klukům sdělil,

že vypadla třetí kapela na turné se Sword N' Daisies. Pokud někoho doporučí, vezmou je. Swordům je to prý ukradené. V ten okamžik jsem se zarazil a řekl: „Tak vemte Cold Blood.“

„Angie, to je nápad! Předtím než zahrajeme Heaven a Burn, vyzveme ji blíže, dám ti kytaru. Koupíš pořádněj pugét a třeba ji požádáš i o ruku,“ odvětil vzápětí Alex.

„To zní skvěle, ale nehodlám ji zatím žádat. Je příliš brzo.“

„Po dohrání ji vezmeme na podium a oznámíme turné s Cold Blood. Nejprve se však vzadu udobříte, když to půjde. S další písni se uvidí,“ zakončila nápad Jackova slova.

„Upřímně řečeno, Angele, počítáš s tím, že třeba nepřijde?“

„Počítám, ale jdu do toho. ROCK ON! Pro rock žijeme a taky zemřeme. Tak jsme to vždy říkali.“

„Ale už nejsme kluci, jde tu o lásku. O slova, co jsi nevyřkl. Kevin má pravdu, můžeme tam hrát a mluvit, ale bez odpovědi. Vstřebáš to?“

„Jo, Angie. Příště tam nemusí být Mia. A my přijdeme o pi-sálka.“

„Já vám něco píši?“

Kluci pohleděli na sebe s vážným obličejem. „Řekneme mu to? A kdo si to vezme na triko,“ vzápětí zaznělo.

„Nechtěl bys být třetím kytaristou? Zahodit krám a opět žít? Tady se topíš. Tak trochu i naší vinou.“

„Ale převážně svou!“

„Kašli na to, byli jsme blbci. Dohromady jsme byli silní. Jenom čas nám musel přivést prozření.“

Zarazili mě. Usadil jsem se. Najednou jsem měl opět třímat svět. Jak by to vzala Sarah? Váhal jsem, a tak jsem i odpověděl.

„Promyslím si to. Psát vám sem tam mohu, ale nevím zdali bych to opět chtěl. Zvládl.“

„Jsme tu do neděle. Ale i potom tu budeme. Jen ti uteče jedno turné, nebo více. Možná už jen zůstaneš u slov, ale uvědom si, co ti nabízíme. Práce je jedem společnosti. Koukni z okna. Nevyspaní a znechucení. Dva dny a pomalu ani to ne. Dva dny žijí nebo je doma čeká televize. Občas nějaká zábava. Jinému utíká rodina před očima. Ale my? Žijeme z dnů. Rodinu opustíme na chvíli. A zažijeme více než oni. Sám to moc dobře znáš. Co se stalo, stalo se. Jsme o něco málo starší a chytřejší, ale to je jediná změna. Nebo chceš být ve třiceti vrásčitým dědkem?“

Alex měl pravdu. Věděla to místnost i obecenstvo. Věděl jsem to já. Bylo to velmi lákavé, ale stále jsem nebyl přesvědčen. Dumal jsem.

„Hele, Angie, znáš ještě vůbec akord života?“

S úsměvem jsem mu sebral kytaru, kterou přes hodinu rozlad'oval a zase naopak. Zmáčkl jsem struny D, G, H a hrál. V tu chvíli jsem byl naplněn. Rozehrál jsem se více. Přehrál jsem snad polovinu alb. Toho večera má ruka objevila zapomenutý hmat.

Nastalo ráno, které jsme prospali. Světlo jsem začali vnímat ke třetí. Kocovina přestala sužovat mysl. Opět si zvykla. A my jsme zamířili na oběd. Z něj rovnou do baru Ten Stars. Tom byl v údivu a nebyl jediným. Mia o nás věděla. S Alexem trávila předposlední večer. Život jim přál. Později jsem se dozvěděl, že dala výpověď. Chopila

Alexe za ruku a společně ji Tomovi vrazili do ruky. Josef se vyptával. Byl zvědav nejen co jsem dělal, ale jak jsem se k nim dostal. K jejich údivu zjistili, že jsem původní kytarista. Josef hned reagoval.

„Při vzpomínce na Franka jsi hrál ...nádech, že? Tenkrát jsi hrál skvěle. Talent jsem ti nevěřil.“

Pousmál jsem se. Byla to minulost, co mě sžírala, ale také mi to tehdy přišlo vhodné. Vzpomínat se má s muzikou.

Tom se také usmál. Nejspíše už tehdy věděl, kdo jsem.

„Takže já jsem zaměstnával kytaristu. Člověka, který má peněz pomalu více než já. Co jsi blbnul?“

„Jak jsem říkal. Byla to křivda. Byl jsem v objetí žalu. Nebýt Mii a támhle kluků, asi bych vše vzdal.“

„A co ta černovláska? Sarah, že?“

„Ano, a o ni dnes jde.“

„Tenkrát přišla hodinu po tobě. Bez důvodu rozvázala poměr. Díky klukům tu dnes bude zase narváno.“

Vypadalo, že chtěl Josef taky něco říct, ale Mia ho bouchnutím ramene umlčela. Po zbytek času jsme si povídali. Mia se objímala s Alexem. Tom se uchýlil do kanceláře a Josef rozlival. Přišel večer. Dohrál Alone Dust a přišli na scénu Love is To Hard. Sál jásal. Začali o deset minut později. Hvězdy nezačínají nikdy včas. Toho jsme se drželi dříve a i nyní to nebylo jiné. Začali pro mě novinkou Sorrow a následně Destiny. Srdce mi bušilo jako o život. Nakoukl jsem do sálu, ale v davu lidí nebylo nikoho poznat. A najednou jsem stál před

osudným momentem. Nohy mi ztěžkly, srdce ztichlo. Polil mě studený pot.

„Jsme rádi za skvělé publikum a stejně tak víme, že v něm je skvělá holka. Máme pro ni překvapení s velkou omluvou. Píseň se jmenuje Heaven a Burn. A tím překvapením je bývalý kytarista Angel Gorrry.“

Dav jásal o to více a já jsem vyšel na podium. Vzal jsem si kytaru do ruky. Zavřel jsem oči. Tréma zmizela. Věděl jsem, že je přede mnou láska. Ta jedna, co je se mnou. Byla to náhrada rýhy na kytaře. Hrál jsem jen pro ni.

„Angel Gorrry!“

Chopil jsem se mikrofonu se slovy: „Jsem blbec a vím to! Ale s tebou dostávám křídla! Budu čekat v šatně, má omluva. Mé srdce, co tě miluje!“

Začali hrát písničku a já jsem odešel s nadějí do šaten. Rozhlížel jsem se, ale nepřišla. Přišlo to zklamání, o kterém mluvil Kevin. Kluci dohráli a Jerry nahlídl za podium. Já jsem jen zakroutil hlavou. Nevyšlo to.

Kluci začali hrát další kousek. Večer se začal ztrácet a já s ním. Vychutnal jsem si vystoupení a s jeho koncem jsem odešel.

Doběhl mě Jack u vchodu a zeptal se mě, zdali nechci s nimi odjet. Bez rozmyslu jsem souhlasil. Chtěl jsem pryč. Zmizet v dálkách. Sarah byla v zajetí mých objetí, ale i křivd. Láska nám souzená nebyla. Akord života tímto skončil. Začal se pro mě psát nový děj. Ublížil jsem osobě, kterou miluji. Nejspíše pořád cítila pouto a proto nepřišla.

Nebo možná miluje jinde. Té noci, kdy nasedla do taxi směr nádraží, byl nejhorším dnem. Otevřela se brána a nebesa vzplála.

AKORD ŽIVOTA

Akordy utichly. Sál se měnil v pustý kraj. Reflektory zhasly a srdce v zoufalství krvácí. Krvácí svou vinou. Tuto noc jsem přislíbil hraní. V zoufalství a pomatení mysli. Ve svých chybách jsem opustil klub hned po vystoupení. Doufání se změnilo ve zmar. Noc se změnila v krupobití. Osud se opět začal usmívat, to jsem si minulé noci říkal. Bylo to v návalu whisky. V zatmění srdce. Osud mi dal opět kapelu, ale Sarah hrála jiné akordy. Se skloněnou hlavou, se slzami v očích jsem došel domů. Sálh jsem si do křiváku, lovil jsem klíč. Z toho mě vyvedl klakson a brždění auta. Poohlédl jsem se. Bylo to taxi. Po mžiku sekund jsem mu ale přestal věnoval pohled. Opět jsem sálh do kapsy a hlavu svěsil. Otevřel jsem dveře, ale za mnou stála Sarah. V kročil jsem ani ne půl krokem, když jsem uslyšel její hlas s mým jménem.

„Ahoj, mohli bychom si popovídat? Chyběl jsi mi!“

Na tváři se její rty změnilly v úsměv. Má tvář ji stejným gestem vítala.

„Chyběla jsi mi více!“

Otevřel jsem dveře. Ustoupil, aby mohla projít a pustil jsem kliku. Dveře zapadly v zámku jako kroky, které té noci vedly srdce.

„Hledala jsem tě. Zmizel jsi a já dnes chtěla také. Den za dnem jsem chodila do baru, jestli tě neviděli. Zdali neví pár kousků příběhů. Bylo ticho. Pochopila jsem, že tě asi už neuvidím. Přestala jsem hledat. Chtěla jsem být volná.“

„Takže jsi tam dnes byla?“

„Včera jsme hráli v Hedon. Ráno jsem otvírala schránku. Beze vzkazu vstupenka vypadla s lehkostí pírka. Myslela jsem si, že ji tam nechal Carl.“

„Chápu. To nejhezčí děvče na světě a ona mu city neprojeví.“

„Carl je hodný kluk, nekřivdi mu. Je trochu temperamentní. Za jeho rány se omlouvám.“

„Zasloužil jsem si je!“

„I kdyby, neměl to dělat. Každopádně večer, když jsem dorazila na zkušebnu, jsem mu poděkovala. Chtěla jsem mu udělat radost a jít s ním. Zachoval se čestně. Došlo mi, že můžou být jen od tebe.“

„Byla to souhra náhod. Potkal jsem kluky, udobřili jsme se...“

„...a skvěle! Vychutnala jsem si Heaven a Burn!“

„Čekal jsem, že se objevíš. Nepřišla jsi. Ani po koncertě.“

„Měla jsem tě před sebou, ale opět vzdáleného. Nebyl jsi Angel, ale opět rocková hvězda. Hrál jsi více než výborně. Uvědomila jsem si, že nejsi člověk, kterého mé srdce chtělo. Musela jsem pryč. Seděla jsem asi hodinu v parku a pak se tam objevil Josef. Proboha Angele, sebevražda? Potřebovala jsem si tenkrát vyčistit hlavu, ale ty jsi zmizel. Myslela jsem že se zblázním, když jsi nikde nebyl k nalezení. Puklo mi nejednou srdce strachem, že tě už nikdy neobejmu. Dnes jsem

cítila opět odstup. Bála jsem se mnohem více osoby, která stojí na podiu, než té, o které jsem ani nevěděla kde je. Byl jsi opět ve svém živlu, chvílku jsem si říkala, že jsem jen tvou obětí. Josef mi však dodal klid. Utíkala jsem zpátky, ale lidé začali vycházet. Už jsi tam nebyl.“

„Srdce puklo i mně. Musel jsem pryč. Naděje byla zmarem. Kluci mi včera nabídli místo třetího kytaristy. V pomatení jsem jim to před chvílí odsouhlasil.“

„Angele, to je skvělé! Gratuluji.“

„Ale to není vše. Kdybys přišla, věděla bys více. Cold Blood díky mně bude předskokanem Sword N' Daisies a Love is To Hard. Jestli teda máte zájem.“

Objala mě.

„Chci tebe a i být vaším předskokanem.“

Tu noc jsme věnovali slovům. Láska opět vstoupila do srdcí. Omlouval jsem se. Snažil jsem se být naprosto upřímný a tak se i stalo. V ten okamžik jsem jí hleděl pevně do očí, abych jí dodal jistotu. Hasil jsem žár, který jsem rozdmýchal. Zakládal jsem nový, který jsem pevně obehnal. Získával jsem si ji znovu. Věty se křížily. Procházely minulostí. Přemýšlely o budoucnu. Začaly si sebe opět vážit. Láska pevně zakotvila. Nebylo nakonec žádné tajemství. Ulehli jsem opět v objetí. Jeden druhému v náručí.

Druhého dne jsme se probudili s příchodem kluků. Bylo asi dvanáct. Nejspíše přespali v baru. Tušili, že tu Sarah bude. Josef se s ní vrátil a šel servírovat. Nejspíše se musel zmínit. Na druhou stranu, když se pije v místě děje, stává se nakonec i přístřeškem spánku.

Cvakla klika dveří a s údivem vešel Jerry.

„Tak tomu neuvěříte! Já asi blbě vidím! Co nám to nalejvali?“

„Já to taky vidím,“ dodal pro změnu Lucas.

Ulehli jsem oblečení, tak jak jsme přišli. Odložili jsme jen křiváky. Nebyl důvod se halit. Po chvilce přišel Jack a vyvedl kluky z místnosti. Se Sarah jsme se pousmáli. Po chvilce přišel první polibek. Vyšli jsme ven a já ji představil klukům. Mezi nimi byla i Mia v objetí Alexe. Děvčata se na sebe pousmála.

„Sáro, promiň!“

„Neomlouvej se, dlužím ti! Bez tebe by tu nebyl.“

„Měla jsem ti říct kde je, ale už jsi se neobjevila. Jako ty, tak ani my jsme o tobě nevěděli.“

„To je v pořádku.“

Vlezl jsem jim do řeči. Nebyl jsem nejspíše jediný hladový v místnosti.

„No můžeme tu stát a hladovět. Koneckonců ledničku mi vyžrali muzikanti. Nebo můžeme sjet do nějaké restaurace.“

„Skvělý nápad, Angie.“

Sarah se pousmála. Slovo Angie nikdy u mě nepoužila. Znělo to jako dívčí jméno. Ideální pro chlapce s dlouhými vlasy.

„Angie. Já věděla, že jsi zženštilý,“ pro změnu dodala Mia.

Jack mezitím přivolal limuzínu. Do dodávky bychom se nevešli.

„A mám pro vás dobrou zprávu! Cold Blood souhlasili.“

„Teprve budou souhlasit,“ přerušila mě Sarah.

„Co kdyby se připojili k obědu?“

Kluci souhlasili. Sarah se u telefonu vyměnila s Jackem. Mezitím přijela limuzína. Restauraci jsme zvolili italskou v centru města.

Sářina kapela došla asi o tři minuty dříve. Velmi rychle si padli do not. Z koncertu měli radost. Slova díky byla pro ně malá. Nevěděli, jak vyjádřit radost. V okolí byli populární. Drželi si narvané sály, ale měli menší obavy, jak je přijme svět. Věděli ale, jak je to pro ně obrovským gestem. Co to pro ně v hudební branži znamená. Uvědomovali si, že přijdou lepší časy. Udeřila chvíle, kdy i na jejich kytáře zazní akord života. Jack, který jako vždy vše organizoval, zašel k telefonu. Po chvíli se vrátil s tužkou a papírem. Předal jej Sarah se slovy: „bez kontaktu a vašich požadavků to nepůjde“. Vstala ze židle a objala jej. Stejně tak mě. Producent souhlasil a obratem volal Shovelu Daisiemu. Zpěvákovi Sword N' Daisies. Kluci z Love is To Hard měli v plánu toho dne odjet, ale z restaurace jsme zašli rovnou do vedlejšího baru oslavovat. Začala nová etapa života. Já jsem získal Sarah, Alex naopak Miu. Kapely se spřátelily a Ten Stars přišel o dva zaměstnance.

GESTA SRDCÍ VZPLANULÝCH

Lidé spějí. Byla to věta, která mě vedla na začátku. Byla to realita, kterou jsem žil. Báł jsem se své minulosti, ale strach vám vždy dodává sílu. Stejně tak jsem si to říkal, když jsem jel se Sarah do Diveru. Když jsem s ní vykročil vstříc událostem. Byl jsem bláhový, když jsem si myslel, že vše odvane vítr jménem čas. Když zavane vítr změn, čas je tu jen pro gesta srdcí. Pro oheň, který vzplane po každém pohledu. Pokud nám v životě něco chybí. Pokud je v něm osoba, na které vám záleží. Pokud hovoří nejasně gesta, zkuste udělat pár kroků. Hovořte s osudem otevřeně. Nehrajte hry, ale zažehňte oheň. Třeba sepíšete větný arch jménem život. Třeba budete litovat, proklínat noc, která bude patřit slzám, ale v hloubi duše ucítíte lad. Budete mít jistotu, že čas těch pravých gest ještě nenadešel. Jsou to věty, které pochopíte po prvních láskách. Věty, které zaseje srdce s prvním polibkem. Slova, která zrají s věkem. Pochopíte je na okraji události, která vás oddělí. Láska je pevná jako ocel. Se správnou osobou vše zvládnete. Stejně jako já se Sarah.

Měsíc se přehoupl. Se Sarah jsme si pronajali byt kousek od středu města. Oddělení nás stmelilo. Byli jsme si bližší než dříve. Kluci se pravidelně ozyvali, Alex s Miou si užívali začátek léta v Sicílii. Poslali pohled se vzkazem.

Posíláme pozdrav ze slunné pláže Cala Tonnarella. Dojedeme ve třech.

Znali se krátce, ale zato plnými doušky pili z poháru lásky. Přival emocí, které skryli mezi řádky, zapůsobil i na nás. Věděl jsem, že je správný čas požádat Sarah o ruku. V hlavě se mi blýskl skvělý nápad. Během vystoupení bych si klekl před publikem. Otevřel bych krabičku a s jejím ano bychom odehráli zbytek.

Problém byl v tom, že turné započínalo zářím. A tak jsem přemýšlel dále. Chtěl jsem ten okamžik mít jedinečný. Prsten ve sklenici vína s večeří. Kliše jsem nikdy nemusel.

Na dítě jsme nejspíše oba nebyli připravení. S jejich zprávou jsme se pousmáli. Rádi jsme o sobě dávali vědět. Stala se z nás jedna velká rodina. Každý krok znali i ostatní. Bylo jen málo vět, které nebyly vyřknuty.

Ale ani jeden neřekl slova, která by vedla do ložnice. K založení potomků. Se Sarah jsme vedli život z lehká. Zítřky byly problémem osob, co v nich žili. Přítomnost naopak naše.

Během měsíce jsem odehrál dva koncerty. Sarah jen jeden. Měli jsme dosti času na sebe. Více než když jsem obsluhoval v Ten Stars. Byly to dny, kdy jsme se dosti mýjeli. Oba jsme žili nocí a den prospali. Těch pár hodin zbylo jen na pár gest. Gest, která nás stmelovala, ale musel nadejít čas, kdy nenalezla dopis. Kdy jsme museli okusit život bez sebe.

S ideí svatby jsem zavolal Jackovi. S mým překvapením byl člověkem, který konal kliše. Jenny požádal v romantické restauraci. Svíčky osvětlovaly pronajatou kóji. Přišlo víno a v ní prsten. Bylo to

krásné, ale pro mě obyčejné. Obyčejné na dívku jako je Sarah. Koneckonců zasloužila by si něco extra a to bylo to, co jsem chtěl i já. Moment, který vypálí znamení do srdce. Znamení lásky!

Večer jsme se vydali do parku. V objetí jsme tančili mezi kapkami deště, které se začaly snášet na hlavy. Byl teplý, letní. Míchal vůně. Posekaná tráva provoněla okolí. Ptáci z hnízd pozorovali každý krok. Každou kapku. S vlhkými křídly ztichl jejich zpěv. Držel jsem v ruce košík, v druhé deku. Sarah dvě staré bagety, které jsme po chvilce rozházeli labutím. Tančily po jezírku. Chtivé zbytků pluly k nám. Po chvilce nezbyl ani drobek. Labutím nezbylo nic jiného než se opět uchýlit k tanci. Vstali jsme z lavičky a po chvilce i my ulehli v trávě. Pozorovali jsme konec deště. Byl příjemný. Vlasy zlehka ztěžkly a oči pozorovaly kolemjdoucí. Cyklisty chvátající ke svému ohni. Byl pátek, a to pro spousty pracujících srdcí znamenalo odpočinek. Opět mohli obejmout milované, zajít za zábavou, bez obav zítřků. S volným spánkem opět tančili. Se Sarah jsme čekali příchod hvězd. Luny, která měla přijít s hodinami budoucími. V hlavě se mi motala myšlenka svatební. Nedal jsem to znát. Sem tam jsem zapřemýšlel, ale Sarah byla přednější. A vtom mi to došlo. Každá minuta s ní je něčím zásadním. Něčím extra! A tak jsem i konal. Leželi jsme v objetí a já ji požádal.

„Každá minuta s tebou je něčím extra a proto chci, aby tahle byla o akord vyšší. Sarah, vezmeš si mě?“

Zarazil jsem ji. Chvilku na mě koukala, ale nakonec odvětila ano.

„Angele, život bez tebe je jako žít bez rozumu. Chci být Sarah Gorry. Chci být navždy tvá!“

S koncem věty mě políbila. V tu chvíli opět začali ptáci zpívat. Odešly dny, kdy byla obětí mých křivd. Už byla jen v objetí mých ramen. V objetí mého srdce. A nyní i mého příjmení.

Druhého dne jsem si opětovně před ní klekl. Tentokrát jsem vytáhl prsten. Pousmála se a o to více mě i objala. Šťěstí, které vzplálo, nemohlo nic uhasit.

K večeru jsme pozvali kluky do restaurace. Ti co mohli, tak se dostavili. V objetí jsme jim oznámili novinku. Sarah natáhla ruku a pochlubila se prstýnkem. Noc propadla nakonec opět baru. S úsměvem, láskou a hlavně s rodinou. Spánek přišel až druhého dne.

Se Sarah jsme začali plánovat. Líbil se nám srpen. Dva týdny na to, bychom už jako manželé mohli započít turné. Bylo to vzdálené a srdce se trásla nedočkavostí. Chopil jsem ji za ruku se slovy „Každé přání ti splním!“ Chtěl jsem aby věděla, že svatbu má pevně v rukou. Aby byla dle jejích přání. Osobně mi šlo o ni. Jestli budu v modrém smokingu či černém, nehrálo roli. A to vše jsem jí také řekl. Doby, kdy mé srdce krylo myšlenky, zvadly. Založil jsem pevné základy a Sarah cítila upřímnost. Cítila lásku, která se nesla vzduchem. Gesta srdcí vzplanulých.

Políbila mě. „Je to naše svatba a pokud si vezmeš třeba i pyža-mo, řeknu ti ano!“

„Chci aby to byl tvůj den, krásko.“

„Můj den je každý s tebou!“

Objali jsem se opět velmi pevně!

S pohledem jsme si odsouhlasili čtvrtý srpen. Sarah obvolala svoji kapelu. Já jsem ji následoval. K večeru jsem objednal oběd. Kuchyň jsem prosvítil svíčkami. Na klavír jsem zahrál In a Field a Deisies. Dodal jsem romantiku následujícím hodinám.

Se Sarah jsme tančili bosí v zahradě, která nám kvetla nad hlavou. Šeptal jsem do vzduchu text kapely Bore.

„Každá růže má svůj trn. Stejně jako každá noc má svůj úsvit. Stejně jako každý kovboj zpívá svou smutnou píseň.“

Sarah na sobě měla nádherné průsvitně modré šaty. Měsíční zář jim dodávala eleganci. Tanec ladný pohyb. Vlasy nám plály v lehounkém vánku, v tanci. Noc skončila v romanci. V objetí dvou milovaných těl. Lásky, která vešla opět do srdcí.

SVATBA

Slunce tančilo po tělech zlehka oděných. Vůně a teplo se rozléhalo posledními dny července. Svatba byla na dosah.

Přišel lehounký zmatek. Lehounký spěch. Kluci z Love is To Hard si před pár měsíci zakoupili byt, ve kterém jsme se opět spřátelili. Pomalu se vše zaběhávalo dle představ. Pronajali jsme si celý park. Radnice začala s úpravami. Začala sekat trávu. Zastříhávat keře. Se starostou jsme se dohodli na oddání, ale také na propagaci města. Dříve než nadejde svatba, chtěl vystoupení našich kapel. Radnice vybere vstupné a my dostaneme menší cenu za pronájem. Pro všechny strany výhodný obchod. Ten termín měl nadejít pozítří. Ke zkoušení nám zapůjčili městské divadlo. Zanechali jsme si zde polovinu věcí. Včetně svatebního oblečení. Poslední se objevil Alex s Miou. Oba dva jsme naposledy viděli před třemi měsíci. A nebyli jsme jediní. Alex na Sicílii zakoupil dům, kam jsme byli krátce potom pozváni. Na Mie bylo zvolna vidět břicho. Osud, který jí z kraje života nepřál. Který jí více bral, až ji nechal klesnout. Ji s Alexem konečně nechal kvést. Přítomní jim gratulovali. K večeru jsme objednali celý restaurant, abychom jejich potomka oslavili. K svatbě dojeli i partneři včetně dětí. Člověk si nedokázal představit, kolik členů naše obrovská rodina má.

Zhostil jsem se přípitku s úsměvem a vtipem.

„Takže Mio, jelikož jsi nenechala Alexe dojít k mostu, tak jsi musela dojít ty sama k rodičovství. Gratuluji!“

Následoval Jack.

„Milí Alexi a Mio. Doufám že vám vydrží život dlouhý jako mně s Jenny. A že brzy budeme mít další svatbu. Jídlo je nejlepší to, které dostáváš zadarmo!“

S úsměvem sáhl Jenny na rameno. Jeho děti běžaly okolo.

S podobným vtipem a lehkostí se nesl i zbytek večera. Úsměvy se doplňovaly. Nocí se neslo teplo. Smích, hudba a všude přítomná láska. Občas jsem koutkem oka zahlédl kolem běžající děti. V ten moment jsem si uvědomil, co nás v budoucnu ještě čeká. Ale v ní to také zůstalo. Srdce zatím potřebovala jen sebe.

Byl den před vystoupením. Venku utichly přípravy a Sarah kontrolovala pozvánky. Najednou se však zarazila.

„Angie, my jsme zapomněli na Nikol!“

Pohlédl jsem jí do očí a řekl:

„Nezapomněli. Váhám ji pozvat. Naposledy jsem s ní mluvil skoro před rokem. Bylo to s tebou a já jí práskl dveřmi se slovy Zapomeň na mě. Tebe navíc také moc nemusela. Bojím se aktu, ve kterém nám zkazí den.“

„Ohh, Angele, vždyť je to tvoje matka. Musí tu být a já ji tady chci! I kdyby nebe svrhla... jdu jí zavolat.“

Políbil jsem ji na čelo. „Máš pravdu.“

„A navíc by bylo nemístné ji nepředstavit našim. Tebe taky poznali před měsícem.“

„Krásko, ještě někdo chybí!“

Zamyslela se a pak se zeptala.

„Kdo?“

„Tom s Josefem by tu také neměli chybět.“

Oba dva jsme se zastyděli. Sarah odešla k telefonu, ale mamka to nebrala. Zbytek dne jsme strávili přípravami na vystoupení. Na opakované zavolání jsme zapomněli. Večer patřil whisce a slovům. Příběhům minulých měsíců, které minulého večera napadly. Spát jsme šli ale velmi brzy. Následujícího večera jsme hráli. Se Sarah jsme šli domů přes park, který se druhého dne změnil v centrum dění. V budoucnu naší svatby. V objetí a slovech. S přiopilou myslí jsme doklopýtali domů. S polibky a vášní jsme zakončili noc.

Hodiny pálily minuty a minuty sekundy. Bylo odpoledne. Slunce hrálo velmi silně. A Sářina kuchyně provoněla terasu. Seděl jsem za klavírem a dodával jí inspiraci. Tu jsem ale dostal i já. Chopil jsem Sarah zezadu. Ruce jí zachytily břicho a já jsem jí sdělil nápad.

„Napíši knihu! Autobiografii.“

Sarah se zasmála a polibkem mě podpořila.

„Ještě nejsme spolu, ale už bys začínal psát o svém životě. Jak tě to napadlo?“

„Zničehonic. Hrál jsem a uvědomil jsem si, kolik kroků musí člověk ujit. Kolik nesnáze dokáže být. Chci aby každý kdo si to

přečte, prokázal lásku druhému. Aby ti co kolem sebe mají někoho, na kom jim záleží. řekli miluji tě. Chci jim dodat sílu!“

„Blázínku! A co to vzít formou románu? A jmenovalo by se to třeba po vašem akordu života.“

„Skvělý nápad! Trochu pozměním jména. Změním z poloviny děj.“

Byl jsem tím nápadem uchvácen. Čas který zbýval před vystoupením jsem strávil na psacím stroji. Následující dny mě uvěznily. Idea, která mě napadla, ovládla mé srdce. Sarah mě den za dnem podporovala. Byla ráda, když jsem tvořil.

S přicházejícím úterým zbývaly dva dny do svatby. Se psáním jsem si opět vzpomněl na mamku, ale také na Josefa s Tomem. Zvedl jsem telefon a bez rozmyslu jsem zavolał domů. Znejistil jsem, ale Sarah mě chopila za ruku. Hlavu položila na rameno a s podporou poslouchala. Telefon po chvílce přestal vyzvánět a mamka ho zvedla.

„Prosím?“

„Ahoj mami.“

„Angele? Jsem ráda, že tě slyším! Chyběla mi tvá slova.“

„Omlouvám se, choval jsem se jako hlupák. Víš, máme pro tebe novinku.“

„Máme? Angele, o kom mluvíš? Vy jste se Sarah opět spolu?“

„Budeme se brát.“

„Ohh, Angele. To vám přeji. Kdy to budete mít?“

„Promiň, zapomněli jsme na tebe. Je to pozítří.“

Hlas v telefonu ztichl. Po chvilce jsem se opět zeptal. Nikdo neodpověděl. Chtěl jsem jej položit, ale najednou mamka odvětila.

„Jste hodní, že jste si nakonec vzpomněli, ale nemohu přijet.“

S touto větou telefon utichl. Sarah byla velmi zklamaná. Mě to mrzelo méně. Vevnitř jsem věděl, že mamce se musí nechat čas. Že se možná ukáže. Ale bylo to jen mým přáním. Neznal jsem její bolest. Pravdou bylo, že jsem se jí ani pořádně neomluvil. Jen jsem opět přišel a bral.

Následně Sarah nastartovala dodávku. Měli jsme ji k dispozici. Nikdo od ní z kapely ji nepotřeboval. Uvažovali jsme o autě, ale svatba byla přednější. Vydali jsme se k Ten Stars. Cestou jsme přemýšleli nad mou matkou. Sarah mě prosila, abych to s ní ještě zkusil. Já jsem však věděl, že musí chtít sama. Ale nakonec mě napadla skvělá myšlenka.

Jack, vždy uměl urovnávat vztahy. S mamkou si také dobře rozuměl. Možná by s jeho prosbou a naším přáním nastoupila do auta.

Sarah byla znát v úsměvu radost. Souhlasila. Zaparkovala před barem a odskočila si zavolat do budky. Já jsem vešel do baru.

Sarah čekala s úsměvem u auta. Já jsem přišel o pár minut později.

„Budou tu mít vystoupení.“

„Ouu, tak já je skočím alespoň pozdravit. A pozvat je po svatbě na jedno z našich sezení.“

„Minete se. Oba akorát odjeli. Josef za mnou zamykal.“

Sarah byla podruhé zklamaná, ale důvod přijmula.

Cestou mi sdělila, že Jack pro ni zítra sjede. Rád ji uvidí. Když jsme dojeli domů, vlezl jsem opět k psacímu stroji, ale nejdříve jsem si musel zavolat. Ujistěn, že je Sarah na terase.

Dny se přehouply a byl den svatby. Jack ale stále nedorazil. Z kraje večera volal. Stavil se u známého. Po pár větách skončili u skleničky a nakonec u něj strávil i noc. Mamku ale nakonec přemluvil. Hodiny se blížily osudnému slovu. Mia s Alexem vzali Sarah s sebou. Zůstal jsem s Kevinem a Jerryem. Těsně než nastoupila do auta jsem ji políbil. Naposledy jsem políbil slečnu Dering. Příště budu líbat svou ženu. S těmito slovy jsem za ní zabouchl dveře a nechal jsem je odjet.

Uvažoval jsem o pyžamu. Sarah mi v něm přislíbila ano. Kluci se zasmáli. Zamkli jsme byt a jeli se převléknout. Zbývaly dvě hodiny volného života a vtom se Jerry ušklíbl.

„Hele Angie, my jsme ti vlastně nevystrojili rozlučku se svobodou.“

„Jerry má pravdu, to abychom místo nevěsty unášeli tebe na skleničku.“

„A Sarah mě pak přerazí. Namísto svatby bude pohřeb nebo něco horšího.“

Krátce nato jsme dorazili do městského divadla. Sarah se převlékala ve zkušebně. Zbývala poslední hodina. Srdce si uvědomovalo budoucí kroky.

„Kluci, já se budu ženit.“

Se slovy gratuluji se Jerry pousmál. Kevin mě poklepal po zádech. Se slovy „to budeš“.

Po chvílce jsme byli převlečení. V černých smokinzích jsme vylezli před divadlo. Auto jsme zaparkovali na protější straně ulice. Kevin seděl na místě spolujezdce a Jerry řídil. Odešli do auta první. Já se ještě vracel pro klobouk, který jsem nechal ležet na zesilovači. Vyšel jsem ven. Velmi pomalu přijíždělo auto a já vkročil do silnice.

Zničehonic zesílil zvuk motoru. Auto zrychlilo. Jerry nena-
cházející slov, snažící se rozepnout pás, zařval. „Angele, pozor!“ Bylo pozdě.

Rychlostí, kterou se blížilo, neposkytlo Angelovi ani vteřinku na rozmysl. Bezvládné tělo přistálo na kapotě auta, které nezastavovalo. Angela odhodilo po pár metrech. Silnici prolila krev. Přivolaná záchranka konstatovala ihned smrt. Srdce dotlouklo. Zhasnul život. Po chvílce přijela na místo i hlídka. Večer skončil ve vzpomínkách. Ve slovech útěchy, která se nenacházela. Na místo svatby se o týden později konal pohřeb. Osud je zákeřná hra. Dává, ale i bere. To samé platí i s láskou, kterou Angel nakonec získal. Nakrátko byl opravdu šťastný. Vše ale musí jednou skončit, a to platilo i o akordu života. Život musí občas končit zmarem, aby se jinde mohlo zažehnout srdce. Smrtí nic nekončí, ale začíná...

SLOVO AUTORA

Děkuji za dočtení řádek, které ale nekončí. Pokud jste všímavější, tak jste si určitě všímali občasných momentů. Osob či padlých slov. Co když tento příběh má svůj rub i líc? Co když jsem si hrál s vaší myslí. Zanechal indicie, které vedou k závěru knihy? Doporučuji si ji přečíst znovu. Hledat vodítka, která vás vedou ke konci Akordu Života. Jsou tu rozesety střípky a já vás tímto zvu ke čtení druhé stránky příběhu. Slovo autora pokládám do těchto míst jen a pouze abych vás zastavil. Pokud vám stačilo smutné zakončení děje a nemáte chuť čísti dále, děkuji. Pro zvědavé osoby je tu Epilog. Řádky, které střípky roztaví, aby mohly stavit sklo. Sklo, kterým uzříte pravdu. S druhým díkem zanechám řádky a nechám vás otočit list...

EPILOG

Nocí kráčely hvězdy. Cigareta dohasínala a detektiv Ethen Ray prohlížel spisy. Snažil se nalézt jakékoli vodítko, ale marně. Skočil si dolít bourbon, když mu najednou kdosi klepal na dveře. Mladá agentka FBI Jacky Thorn stála na verandě se svými spisy v ruce.

„Detektiv Ethan Ray?“

„Kdo se ptá?“

„Thorn, FBI, mohu dále? Nesu odpovědi na vaše otázky.“

V zaražení ji pustil dovnitř. Vtiskl jí sklenku do ruky a po-slouchal.

„Dva dny zpátky jsem převážela Andyho Grounda k výsledku. Myslím že případ Angel Gorry můžete uzavřít.“

O šest let dříve kráčel devětatřicetiletý detektiv Ethan Ray ulicí Yornu. V hlavě měl pár promile a v ruce klíče od vozu. Z vysílačky se ozvala zpráva o sražené rockové hvězdě. Řidič z místa nehody ujel a svědci si v udání poznávací značky pletou znaky. Při zahlédnutí tmavého nebo tmavě modrého Camara s new yer-seyským číslem, ať ihned nahlásí svou polohu. Klíček zažehl motor jeho Pontiacu Bonneville a vyjel k místu. Ve zpětném zrcátku ale uviděl Camaro. Popis odpovídal hlášení. Řítil se k mostu, směrem k přístavu. Ethan ihned zatáhl ruční brzdu a Pontiac se pod kontrolou jeho schopností otočil na místě. Po chvilce dohnal Camaro. Sledoval jej, ale po chvilce

si ho řidič všimnul. Do vysílačky udával polohu, ale hlídky byly v nedohlednu. Po chvílce i Camaro. Zmizelo mu mezi lodními kontejnery. Vystoupil z vozu. Chopil se svého revolveru a prošel pár míst. Po chvílce uviděl kohosi tlačit Camaro do vody. Neviděl mu do tváře. Vystřelil do vzduchu a auto zmizlo pod hladinou. Podezřelý zmizel mezi kontejnery a Ethan se chtěl rozběhnout za ním. Náhle ho ale mladý nezkušený mladík vyzval ke zdvižení rukou.

„Ruce nahoru a odhodte zbraň!“

Byla to hlídka dvou kluků s čerstvou plackou.

„Do háje, já někoho zabiju! Jsem polda, koukni se do saka.“

Druhý policista s opatrností vyzval Ethana k vyndání odznaku. Po chvílce se omlouvali, ale Ethan jen vyštěkl: „Zítřka budete řídit provoz v centru, o to se postarám!“

Mladíci v zaražení stáli a Ethan dodal: „Sakra, čekáte na pozvání? Utíká nám vrah!“

Rozběhli se za ním, ale nikoho nenalezli.

Následující dny se hrabal ve spisech. Spojil si jméno Angel Gorry s Josefem Adlerem. Vytáhl si hlášení o vraždě v baru Ten Star. O anonymovi, který nahlásil jeho vraždu. Po vyslechnutí Sarah Dering a přítomných, kteří té noci byli pozváni na svatbu, zjistil pouto. Výslechy probíhaly odděleně a on až dnes dočetl poslední. Sarah D. stačila z posledních sil uvést jeho pozvání, které ale odmítl. Ale nebyl jediný. Dle svědectví tam měl být i Tom Hall. Udala, že po návratu z baru byl Angel zvláštní, ale brala to jako nervozitu. Ačkoli byl v předchozích hodinách v radostném roz-položení. Dle udaného

času to bylo deset minut před udáním. Měl první vodičko, které ale nic neřeklo. Důkazem, že by tím vrahem mohl být druhý pozvaný Tom Hall, neshledal. Nemusel v tu dobu ani být na místě činu. Při výslechu udal, že jel akorát do baru. V překvapení už tam ale byla hlídka. Angel Gorry mohl v šoku udat obě osoby a přitom tam druhá být nemusela. Noc končila bezesným spánkem. Převaluje se, vzbudil dcerku, která spala ve vedlejší místnosti.

„Tatínku, opět tě trápí špatné sny?“

Ethan ji uklidnil a opět uspal. Následujícího rána ji zavezl k její matce. Jeho směr vedl k Ten Stars. Prošel odplombovanými dveřmi. Snažil se najít špetku indicie. Pochopit události dnů. Vyrušil ho však majitel baru Tom Hall.

„Sakra, ten chlap byl mou rodinou. Dnes tu stojím a peníze mi mizí mezi prsty. Jako bych přišel o vše.“

„Takže toho dne jste byl na cestě do baru? Povězte mi ještě jednou, jak to bylo. Čist něco, co někdo zpracovává, je vždy horší než to slyšet.“

Hall měl ledový klid v očích. Jistotu v hlase. Každá věta mohla být pravdou, ale i lží. Ethan nebyl člověk, který by důvěřoval. U Halla byl obzvláště opatrný. Jeho slova a výraz nevyjadřovaly opravdový zármutek.

Následující měsíce strávil v archivech. Stále nebyla nit, která by ho vedla.

O šest let později

Jacky Thorn, sympatická mladá blondýnka střední postavy, otvírala první spis.

„Tenkrát jste si spojil jméno Gorry a Adler, ale nikam to ne-vedlo, že?“

Ethan do sebe kopl sklenku a její slova doplnil.

„Dovedlo mě to k Ten Stars a Tomu Hallovi. Stopy tam ale zničeno nic zmizely.“

„A co jméno Frank Garcia? Povídejte, já zatím doleji ... nebo spíše sobě.“

„Frank Garcia sloužil ve Vietnamu během studené války a další podobný hlouposti. Zajímavá je ale jeho smrt! Doktor v roce devadesát tři konstatoval infarkt. Dnes ale víme díky této složce, že byl po vpichu anestezie předávkován extází.“

„Ale to by o tom musel být spis?“

„A nebo se odněkud dostaly peníze, aby patolog mlčel.“

S příkyvem hlavy jsem ukázal na šuplík. Jacky vytáhla starší dopis a četla.

O pět let dříve

Dědické řízení po panu Josefu Adlerovi přivedlo detektiva Ray opět k Sarah Dering. Se zvonkem vykoukla z terasy a se slovy vyčkejte šla otevřít.

„Pěkné odpoledne, slečno. Co pro mě máte?“

„Dny už nikdy nebudou pěkné, detektive. Dám vám něco přečíst. Josef ... pan Adler mi zanechal obálku s dopisem. Angelovi zanechal obálku s dopisem. Čtete, já na to už nemohu koukat. Vemte si to.“ V slzách detektiva vyprovodila k autu. Ethan jej otevřel a četl.

Angele, piši trochu přiopilý pár rádek jako omluvu. Vyjma Mii jsi jediný čestný v tomto baru. Nevím zdali ti to neřeknu přímo do očí. Možná to právě držíš v rukou a já tu nejsem. Dal jsem možná výpověď. Pravdou je, že Tomovi se nedá věřit a ti jsi jediný, kdo by se mohl postarat o Miu! Bud' jí nablízku! Nevím co se mezi vámi stalo, ale Mia by se svěřila, kdybys jí ublížil. Možná to nikdy čist nebudeš a já budu strážným andělem, kterého tento bar potřebuje. S hanbou v srdci. S pozdravem Josef.

Dopis byl napsaný se značnými hrubkami. Se slzami, které jej zlehka zmáčely. Písmo bylo rozklepané.

O pět let později

Jacky se pousmála. Měla další důkaz v rukou. Ethan jí pohlédl do očí a řekl: „Krátce po tom, co jsem to četl, co mi to slečna Dering předala, jsem jel zpět do Ten Stars. Ačkoliv bar zkrachoval, Hall tam stále byl. Když jsem se ho vyptával, tak mlžil. Nakonec jsem mu vrazil dopis do rukou a on jen dodal: ‚No, trochu jsme se nepohodli. Chtěl dostat přidáno a já chtěl, aby začal i uklízet. Přišli jsme o uklízeče. Měl infarkt.‘ Na vše nalézal slova. Byl jako had. A pro pár písmen, která psal pod vlivem alkoholu, nikdo zatykač nevydal. Nebyl důvod. Slova

psala, že se mu nedá věřit. Kdyby psala, že je vrah, asi bychom tu dnes nebyli.“

Se slovy že mám pravdu vypila sklenku.

„Sakra, kdybych tenkrát nechal exhumovat Garciovo tělo, už by seděl.“

„A vy jste měl podezření?“

O pět let dříve

Se zvonícím telefonem detektiv Ethan Ray zvedl unavenou hlavu ze stolu.

„Detektiv Ray?“

„Kdo se ptá?“

„Člověk, kterej za pár tisícovek zná pár odpovědí. Koukám na váš dům z telefonní budky, tak co kdybyste sem dorazil se třemi tisíci dolarů?“

Sluchátko telefonu spadlo přes stůl. Ethan vlezl do vozu a s rychlostí, kterou mu auto dovolovalo, vyrazil. Po chvilce byl u domu. Došel k budce s hlídkou v zádech. Po rozhlédnutí zahlédl krvácejícího muže v teplákové soupravě. Přispěchal, ale bylo pozdě. S posledním nádechem řekl „uklíz...“. Hlídka po chvilce dorazila. Ethan mávnutím ruky značil, že je mrtvý. Přibyla mu opět mrtvola beze stop. Toho večera detektiv navštívil každého souseda v okolí, ale marně. Případ začal být bezesměrný. O pár dní později se ozvala Sarah Dering. Se slzami v očích mu předala dopis od Josefa.

EPILOG / KONEC LŽÍ

Jacky Thorn do sebe kopla druhou skleničku. S jejím položením obrátila list. Pohleděla na detektiva a řekla:

„Ale nebyl to podezřelý z auta?“

„Vylovený vrak měl otevřená okýnka. Zbytky cigaret se rozmočily. Popel zmizel v přílivu. Kdyby mě ti dva kluci nezadrželi, věděl bych kdo to byl. Ten parchant byl zkušený, měl rukavice.“

„Ale to nebyl jediný divný telefon, že ne? Kdo na vás tehdy zatlačil?“

O tři roky dříve

Detektiv Ethan Ray bezúspěšně kráčel ulicemi Yornu. Případ se pomalu zakládal k nevyřešeným. Kroky ho vedly ke škole. Toho dne měl v péči svoji dcerku Nathalii. Se zvoněním vyběhla jako spousta dětí skrze nádvoří. Škola byla pár bloků vzdálená. Vzali to přes cukrárnu. Nathali vyprávěla o jejím snu, který ji toho dne inspiroval.

„Při výtvarce jsme kreslili mísu s ovocem. Učitelka mě chválila. Měla jsem to nejhezčí. Až vyrostu, budu malířkou.“

Ethan se pousmál. Povzbudil ji a v duchu si řekl – bláhový dětský sen, to ji přejde s dospíváním.

Došli k domu, ale na dveřích měl lísteček. Při slepení zjistil, že dveře se pootevřely. Vzal Nathalii do vozu a odjeli na stanici. Na lístečku stála slova: Nechceš, abychom se prošli i v domě tvé exmanželky?

O tři roky později

„Tenkrát mi šlo o bezpečí rodiny. Nebyl to telefonát, jen papírek se slepenými písmenky.“

Znovu ji nasměroval do šuplíku, kde jej Jacky vytáhla a přiložila ke spisu.

„Navíc přišel rozkaz seshora. Měl jsem to založit do archivu. Jenže už sáhli na to nejcennější. Na mou rodinu. Navíc vychovávat dcerku v ulicích, které ovládá kokain... Bylo to zlo, které sem Hall zavlekl, ale důkazy proti němu samozřejmě nemám. Ne takové, které mohu použít.“

„Do dnes,“ opravila ho Jacky.

„A co vás v tom utvrzuje, detektive?“

O dva roky dříve

Detektiv Ethan Ray zasahující po boku protidrogové jednotky měl v zádech urnu. Jejich kroky vedly k anonymnímu udání. Večer ve staré hale proběhne předání. Dotyčný jmenoval jistého Toma. Neznal příjmení, ale Ethan měl opět svolení otevřít případ. Schovaní

v dodávce odposlouchávali místo, které se po chvilce změnilo ve smršť kulek. Tom přítomný nebyl. Vyslal chlapíka s mikinou přes hlavu. Musel být pořádně mimo. Po chvilce začal pátil. Zásahová jednotka v okamžiku zasáhla. Detektiv vyběhl z auta směrem k ději. Okem ale zahlédl mladíka, který mu začínal utíkat. Pistoli odhodil a zamířil ke vchodu domu. Doběhli na střechu, nebylo kam utéct. Detektiv s namířeným revolverem vyzval mladíka, aby se vzdal. Ten se ušklíbl se slovy „Hall mě najde všude a já nehodlám hnit v cele“. Následně zavřel oči a zády napřed padal z budovy. Beze svědků Rayovi zbylo jen odejít zpátky. Případ se mu začal skládat dohromady, ale nebyl nikdo, kdo by mu vše potvrdil.

O dva roky později

Ethan do sebe kopl sklenici a následně se rozpovídal.

„Vedení vědělo, že se to v momentě, kdy nechali vzkaz, stalo osobním. Slova, která jsem uvedl v hlášení, byla dle nich jenom výplodem fantazie. Hall se tam neobjevil a ta smažka se navíc jmenovala Tom Scott. Stejně tak věděli, že případ nikam nevede a potřebovali výsledky. Město nemohlo a nemůže mít škraloup. Případ se znova po měsíci uložil do skladu, a nebyl jediný.“

„Takže to bylo posledním vodítkem?“

„Od té doby se po všem slehla opět zem. Věděl jsem, že je aktérem všeho Tom Hall, ale byl jsem asi jediný.“

„Andy Ground, opravdu vám to jméno nic neříká?“

Opět na ni pohlédl a s vypitím další sklenky začal poslouchat.

O dva dny dříve, v New Yesperu, agentka Jacky Thorn na pokyn mladého advokáta Ronnieho Kaena pouští Huckyho Greara. S naštváním bouchla dveřmi a se vztekem křikla do místnosti: „Ten kreténskej právník!“ Hucky o kousíček unikl vazbě. Byl obviněn z dvojnásobného znásilnění s následnou vraždou, ale i z pře-kupování a nelegálního držení zbraní. Ronnie Kean ho dostal ven díky svědectví jeho matky, o které se ví, že je nahluchlá a slepá. Jacky měla vztek. Nevěřila krokům, které se konaly. Kroky jeho matky, která ho miluje do míry, kdy jemu samotnému ubližuje.

Pochodovala po místnosti, když jí na dveře zaklepal kolega Ernie Franc.

„Ahoj Jacky, mrzí mě, že ti proklouzl, ale myslím že tohle tě bude zajímat!“

Ernie byl v úřadu o dva roky déle. Měl milý úsměv a menší nos. Krátce strižené vlasy a v srdci choval k Jacky lásku. Nikdy ji však neprojevil. Odvaha k němu nedošla.

Jacky na něj nechápavě pohlédla a začala jej poslouchat.

„Říká ti něco jméno Angel Gorry?“

„Ta rocková hvězda, kterou srazili?“

„Mám tu svědka, který dosvědčí jeho vraždu a ty jsi říkala, že jsi z Yornu, že? Já zkusím dostat zpět Huckyho a ty se podíváš domů.“

„A kdo je ta osoba?“

„Můj informátor mi dal včera tip na chlapa, který má bandu vrahů za zády. Měl jsem štěstí, chytil jsem si ho ve squatu za městem. Je jím

Andy Ground a já potřebuji, abys jej odvezla k výsledku do skrytého bytu.“

„A ten je v Yornu?“

„Do Yornu pak sjedeš ze detektivem Ethanem Rayem. Vedl ten případ a myslím si, že bude užitečný. Společně utnete drogovou organizaci Toma Halla. Známý mi říkal o jeho dovolené, takže asi ho najdeš přiopilého doma.“

„Skvělé, takže já vyměním násilníka za opilce.“

„Vyměníš nevyřešené za vyřešené.“

Pousmál se a předal jí složku na stůl. Jacky sebrala klíčky a odjela s Andym Groundem do chráněného bytu. Následující den zkoumala případ. Složky z archivu. Případ dostal jasný směr a konec. Chtěla už znát jen Rayovu verzi. Jeho pohled. Ten den si zjišťovala i pár věcí o něm. Dočetla se o zpackaném případě z roku osmdesát sedm. O jeho partnerovi Johnovi Daberu. O noci, kdy jej zastřelili. Následné posudky hovořily o jeho vzrůstající alkoholické povaze, ale i o rozpadlém manželství. Začala s ním soucítit. Věděla, že nebude křivák. To už koneckonců pochopila ze složky, ve které se dočetla o lístku s výhružkou. Ray té noci upustil páru a Tomovi přelámal nos. Vedení to zametlo pod koberec. S důtkou a pohrůžkou nejspíše pátral dále.

Následujícího dne se v tvrzení i utvrdila.

Toho večera, kdy agentka Jacky Thorn začala poslouchat detektiva Ethana Reye, dospěla k jasnému konci.

Ethan do sebe kopl sklenku bourbonu a začal poslouchat celý příběh.

„Andy Ground. Narozený taktéž v Yornu. Nebyl příkladným občanem. Občas nějaké krádež nebo menší rvačka. V roce osmdesát devět poznal Toma Halla. Tomovi vzkvétala kariéra v hudebním průmyslu, ale po roce devadesát začala upadat. Peníze se začaly vytrácet. V zoufalství začal s jeho pomocí prodávat drogy. Andy nebyl ale zběhlý. Jeho naivnost, ale hlavně hloupost, by se dala měřit. Brzy nato začal Tom opět vzkvétat. Bar se v roce devadesát dva opět rozběhl. Postupně začal nabírat zaměstnance. O pár měsíců později i Angela Gorryho. Krátce po jeho nástupu Andy navštívil Toma s výhružkou. Chtěl více peněz, a to vše vyslechl i Frank Garcia. Věda že se konečně zbaví koštěte, vstoupil do místnosti. Vydíral je. Tom s ním ale vyběhl a ještě té noci ho navštívil Andy s extází. Vše by se zametlo, nebýt časných příchodů Josefa Adlera. Krátce po jeho vraždě opět Andy přišel. S Tomem se hádali u baru. Josef často chodil zadním vchodem a toho dne vše vyslechl. Oba o něm nevěděli do osudné noci. Josef s vědomím, že Mia Ray byla vzdálená od Tomova vlivu, konal. S vlivem pár lahví. To vše byly jeho motivy, aby si s Tomem srovnal účty. Chtěl pomstít Garcii. Nejspíše nevěřil zákonu. Tom se vyhnul útoku nože a vrazil jej do Josefa. To opět ale mělo svého pozorovatele. Byl jím Angel Gorry. Vše po pár minutách ohlásil v anonymitě. Netušil však, že z vedlejšího auta jej viděl Andy. Angel byl neustále mezi svými přáteli, dokud se nevrátil do městského divadla. Na pokyn Halla je Ground sledoval a té noci dostal příležitost.

Vám krátce na to unikl. V následujících letech ale Tom začal krachovat a Andy se od něj distancoval. Tom na jeho hlavu nechal vypsát odměnu. Každý, kdo od Toma odešel, zaplatil životem. Nebo je pro-následován zbylými přísluhovači. Andy se donedávna dokázal skrývat díky příjmu z drog. Před dvěma roky s vědomím, že se Toma zbaví, anonymně zavolal a nasměroval vás. Tom už ale v té době nikomu nevěřil. Díky mému kolegovi byl ale nedávno Andy zadržen. S příslibem života začal svědčit. Usmějte se, detektive. Zatykač byl vystaven již včera a než jsem stihla dojet, byl zatčený. Z vysílačky jsem poslouchala o zákroku v Ten Stars. Nebo spíše z toho, co z něj zbylo. Byl tam zalezlý jako krysa.“

Ethan jí předal vše, co měl. Té noci měl opět klidný spánek. Jacky Thorn odjela na stanici. Tom byl vyveden v poutech ven. S hlídkou v zádech jej odvezla do státní věznice. Druhého dne dojela zpět do New Yesperu. V obavách ze zkorumpovanosti města předala složku místní prokuratuře. O rok později Tom Hall stanul před soudem. Naproti němu Andy Ground. Tom dostal doživotí. Andy s pozdní výpomocí jen dvanáct let.

Ráno, kdy Jacky dorazila zpět, měl Ethan návštěvu. Byla jí Sarah. V zádech měla Alexe s Miou. Kolem nich běhal jejich syn Angel. Alex s Miou před rokem nastěhovali Sarah do jejich baráku na Sicílii. Před měsícem Sarah začala uvažovat o vydání Angelových pamětí. S teplými večery četla pár řádek, až se dostala k jedné zásadní informaci.

Se Sarah po boku jsem jel pozvat Toma s Josefem. V autě jsme dospěli ke skvělému nápadu. Se skvělou myšlenkou jsme zaparkovali. Sarah šla zavolat Jackovi do vedlejší budky. Já jsem vešel do Ten Stars. Josef ležel mrtvý v krvi. Tom jej probodnul. Josef na něj z nejasného důvodu zaútočil. Byl podnapilý. Nemohu popsat záchvěv srdce, ale vím, že mé svědectví pro každý případ bude vepsáno v těchto řádcích. Anonymně jsem nahlásil vraždu. Nejprve si vezmu Sarah a pak jí vše řeknu. Vše oznámím policii. Nehodlám jí kazit následující dny. Miluji tě, Sarah!

Byla to zásadní stopa, která mohla případ zakončit dříve než započal. Mohla ušetřit životy, ale i spánek. Váhavost a láska byly motivem Akordu Života. Vedla stopy, které příběh zasel ve střípkách. Příběh lásky, ale hlavně zkoušky dvou srdcí, dovedl Angela opět k Sarah. Užil si poslední chvíle života po boku milované. Po boku přátel ... rodiny! Apeluji na každého, kdo přečetl tyto řádky. Milujte! Nenechte milované odejít. Kroky jsou občas nejasné z obav. Ze slov či gest, které neproběhly. Ale pokud srdce k sobě ladí akordem života, nechte jej vzplanout. Sám jsem nechal odejít osobu milovanou. Osobu, která je předlohou Sarah. Lásku, která je chována v srdci, zahnały až řádky tohoto příběhu. Třeba je češ a já se ti tímto omlouvám! Pokud by šlo vrátit zářijové odpoledne, neváhal bych! Pozvání přišlo jako kompenzace za akci placenou. Já jsem v těch dnech ale neměl sílu ti pohlédnout do očí. Nevěřil jsem ani že přijdeš. Miluji tě! Jsi tím nejlepším, co jsem v životě potkal! Zítra bude desátého května, doufám že si své narozeniny užiješ! Stejně tak

posílám pozdrav a díky, přes oceán, mému strážnému andělovi. Dívce, jenž motivovala mé kroky a řádky. S láskou v srdci, Angel Derring.

Heaven a Burns

*Darling I Know that you are There
and That I Will not See Thou more Again.*

Are you Happy, In It Hope.

*I Love You, Although you are Threw away Emotion.
But I Must Walk a Further.*

*I Wanted put Thee a Heaven.
Give you an Infinite Love.
...I Dont Want anymore a Hear more.*

*I Saw thou View
...He Was Burn with Desire.
Your Body Shook a Ground.*

*How many Love, I Should Have Given.
I Wanted put Thee a Heaven.
Give you an Eternaly Love.
...I Dont Want anymore a Hear more.*

*Instead Of Heaven, Home He Become a Hell.
Burned Ground, Withered Roses.*

Scent Of Romance, Experiences Yours.

*I Wanted put Thee a Heaven.
Give you an Eternaly Love.
...I Dont Want anymore a Hear more.*

*Tightened a Fist,
The World Become Bitter,
The Feeling of The End Occurred.*

...I Dont Want anymore a Hear more

OBSAH

OČI KOUZELNÉ NOCI	3
NÁDECH.....	8
PÁR KROKŮ.....	13
AKORD SMĚRU	18
STOPY	23
KRÁSNÉ, SMUTNÉ LOUČENÍ	28
VRCHOLEK.....	34
DOTYK STRUN	39
SMUTEK SRDCÍ PADLÝCH.....	44
OBJETÍ A KŘIVDY.....	50
AKORD ŽIVOTA	56
GESTA SRDCÍ VZPLANULÝCH	61
SVATBA.....	66
SLOVO AUTORA.....	73
EPILOG.....	74
EPILOG / KONEC LŽÍ	80
Heaven a Burns	89

*Děkuji za podporu od rodiny, přátel
i prvních čtenářů.*

Copyright

© Angel Derring
Akord života

Autor: Angel Derring
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
1. el. vydání
Česky
Praha, 2022

ISBN 978-80-281-0410-8 (ePub)
ISBN 978-80-281-0411-5 (mobipocket)
ISBN 978-80-281-0412-2 (pdf)